

MAGYAR NŐK LAPJA

III. ÉVFOLYAM 34. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1941 DEC. 1

VITEZ NAGYBANYAI HORTHY MIKLÓS MAGYARORSZAG KORMANYZÓJA
BOLDIZSAR ISTVAN festőművész alkotása (Az Országos Magyar Sajtókamara tulajdona)

Gobelintáska. Drapp alapon színes virágok, szép fémsattal, világos selyemmel bélelve és tükkörrel. Ára P 40.—. A legszebb karácsonyi ajándék. Megrendelhető a MUSKÁTLI KÉZIMUNKABOLTBAN.

Sárközi nyakkendő. Fekete selyemre fehérrel hímézve, teljesen készen 6 pengő. Megrendelhető a MUSKÁTLI KÉZIMUNKABOLTBAN, Budapest, IV., Régiposta-utca 12, vagy Szeged, Kárász-utca 3. sz.

Különleges kötött pullover. Készítésére a MUSKÁTLI KÉZIMUNKABOLT verőit díjtalanul megtanítja. A szükséges 10 matring fonál tetszés szerinti színben 30.— pengő. Vidéki megrendeléseknél a vásárlási könyvet kérjük beküldeni. Felvilágosítást 20 fillér válaszbélyeg ellenében készséggel küld a MUSKÁTLI KÉZIMUNKABOLT, Budapest, IV. kerület, Régiposta-utca 12. szám, vagy Szeged, Kárász-utca 3. szám. — Telefon: 186—179.

Divatos, kockás pullover. Színösszeállítás: sötétkék, piros és ezüstsürke. Készítésére fonárendeléskor a MUSKÁTLI KÉZIMUNKABOLT készséggel küld utasítást. A szükséges 10 matring fonál ára 30.— pengő. Vidéki megrendelésnél kérjük a vásárlási könyvet beküldeni. Felvilágosítást 20 fillér válaszbélyeg beküldése ellenében szívesen ad a MUSKÁTLI KÉZIMUNKABOLT, Budapest, IV., Régiposta-utca 12, vagy Szeged, Kárász-utca 3. — Telefon: 186—179

MAGYAR NŐK LAPJA

III. ÉVFOLYAM 34. SZÁM

BUDAPEST, 1941 DEC. 1

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarék-pénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Szlovákiában egész évre 198 Ks., fél évre 99 Ks., negyed
évre 49.50 Ks. Amerikában: 1 évre 44, fél évre 22 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FIÓKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, KISMESTER-UTCA 11, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BÁRÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, SZEGEDI SZŐLŐK 62, ÚJVIDÉK, BEM-UTCA 8, MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13 ÉS MAROSVÁSÁRHELY, II.-UTCA 8

Miklós napja

Amíg csak a gyerekek várták Miklós napját, addig ez az ünnepi alkalom csak nyitánya volt a gazdag karácsonynak. Akkor kezdett megnőni jelentősége, mikor a hálás nemzet ezen a napon lerakhatta a hódolat és szeretet megnyilatkozásait Kormányzó Urunk magas személye előtt. A magyar nép úgy érzi, hogy nagy ajándékokat kapott Horthy Miklóstól. Hogy nem hiába várt és nem reménytelenül nézett fel egész éven át a budai királyi vár ablakaira. A Főméltóságú Úr ajándékozta meg ezt a sokat szenvedett népet a forradalmak után a békével, a konszolidáció, a felemelkedés és megerősödés éveivel. Lelket lehelt az elfáradt nemzetbe. Felrázta, felfegyverezte. Visszaadta önbizalmát. Az újraéledő nemzet minden évben kapott tőle valamit, ami visszavarázsolta ennek az egykor boldog országnak fényes múltját. Ő hozta vissza a Felvidéket, Erdélyt, Bácskát, a Kárpátalját. Kormányzása alatt szaporodtak az egyetemek, a modern utak. Lángra kaptak a legnemesebb becsvágyak. A pusztára tarolt talajból egymásután dugta ki fejét a rengeteg gyárkémény. Hajóink indultak el az óceánok felé, hogy megkeressék a nagyvilággal az összeköttetést. Szerződéses születtek, amelyek kinyitották előttünk a baráti nemzetek kapuit és szívét. S a magyarság Horthy Miklósa fáradhatatlanul öntötte tovább is a dús ajándékokat. Népét felemelte a porból, kezéről levette a bilincseket s az

öt részre szétört országot egységbe kovácsolta. Ragyogó rendet alapított a vitézi erények kitüntetésére és ápolására. Emelkedett szelleme csodálatos erővel hatott az írókra, költőkre és művészekre. Lehajolt a nincstelekekhez s meghallotta a földnélküliek sóhajait. A családi élet meglazult kapcsolatait és alapjait példaadó életével erősítette meg.

Oldalakat és könyveket lehetne összeírni a jövő számára, hogy mi mindenrel örvendeztette meg nemzetét vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország áldott életű kormányzója. Magasztos munkáját mindig Isten áldása kíséri, mert egy velünk, vér a vérünk-ből és a nemzet vágyai egyformán élnek bennünk és benne. Nem tévedhet. Ő tudja, hogy mi a jó nekünk és mit kell tennie. S ha végiggondolunk országglása két évtizedén, az eredményeken és sikereken: nem tudjuk, hogy mi az, amivel hálánkat és köszönetünket méltóképpen róhatjuk le előtte. Elég-e az, ha nevenapján feldobog a szívünk és megindultan fordítjuk arcunkat budai palotája felé? Elég-e az, ha ezer és ezer égő fákyla kanyarodik fel hozzá a Lánchídon át, fel a Várba? Elég-e az, ha a jókívánások milliói szállnak fel hozzá? Elég-e az, ha közületek, hatóságok, vármegyék, városok, falvak és tanyák hódolattal köszöntik, vagy ha a templomokban és a havas háztetők alatt mindenütt imáinkba foglaljuk nevét? Hadserege dalokban veszi ajkára ezt a nevet, a városok teresi tudományos intézetek homlokzatán örökítik meg. Történelmi nagyságát s küldetésének magasztos teljesítését

az idő közelsége miatt mi még nem is látjuk tisztán s nem tudjuk, hogy a tatárdúlás után IV. Béla királyunk végzett-e nagyobb munkát, vagy Trianon után Horthy Miklós feladata volt-e emberfeletibb? ... Nem is a mi dolgunk ezt eldönteni. Mi ma túláradó melegséggel adunk hálát az Egek Urának, hogy benne bölcslet kaptunk, igazi családfőt, kemény katonát és egy olyan nagy szívet, aki nemcsak hogy megtanított bennünket a megaláztatás elviselésére, hanem talpra is állította nemzetét. Soha egyetlen királyunk és egyetlen fejedelmünk szájából nem hangzott el indokoltabban a «szebb és boldogabb jövő felé való vezetés» parancs szava, mint az övéből. Soha egyetlen királyunk és egyetlen fejedelmünk se váltotta valóra teljesebben és tökéletesebben ezt a történelmi mondatot, mint Horthy Miklós. Nézetek körül a megnagyobbodott hazában — és mindannyian igazolhatjátok, élők és hősi halottak, hogy feltartóztatlanul és egyre nagyobb lendülettel megyünk e szent cél felé. Az ő fenkölt lénye és hatalmas szelleme biztosítja, hogy ezt a szép jövőt el is érjük.

Névnapja nemcsak a hála megnyilvánulására alkalom, hanem a vele való összeforradás alapján ennél sokkal többre: a hűség megnyilatkozására. Ha hűek leszünk hozzá, célhoz érünk. Isten adja meg nekünk azt a fenséges örömet, hogy vele együtt érjünk célhoz.

És addig is árássa el Őt a kegyelem, az erő, az egészség és akarat minden égi bőségével. (P. J.)

MI, MAI LÁNYOK...

ÍRTA THIERRY HORVÁTH ILONA

Voltunk nyolc-kilenc-tíz évesek. Főzős-két játszottunk. Hittük az őrangyalt, hittük, hogy Jézuska hozza a karácsonyfát és minket a gólya. Iskolába jártunk és imádkoztunk az Istenhez, hogy hozza haza apánkat a fogságból. És hazajött. Megvolt mindenünk és megnyílt ésszel, koraokosan tervezgetve, tanulni akartunk orvos-, gyógyszerész- vagy tanárnőnek. Copfot viseltünk, szeplőket, hirtelen nőtünk, vérszegények voltunk és tudtuk, hogy a gimnazisták aranyszínóros kék sapkát viselnek. Így lettünk 11—15 évesek. Az orvos gyengének talált minket, hogy tovább görnyedjünk az iskolában és igyekezett bebizonyítani, hogy nincs is értelme. Elnyomottak vagyunk, az apai fix nem több, hanem kevesebb lett és irodába, gyárba, varrodába kellett mennünk. Arra nem voltunk gyengék.

Leválták a hajunkat, magassarkú cipőt kaptunk és ha akartuk, ha nem, nagylányok lettünk. Májusi ájtatosságra, tánciskolába jártunk, ahonnan diákok kísértek haza. Virágot préseltünk, egy-egy percre megremegett a kezünk, ha találkoztunk valakivel, kerestük a madárdalos, virágos erdőt és holdfényes májuséjen csukott szemmel ábrándoztunk. Diákszelelem. Megígértük a hűséget, a jóságot és parfümmel itattuk a dugott leveleket.

Az irodában sietve dolgoztunk, hogy elvégezzük a munkát, legyen öt percünk ábrándosan belemerülni a báránnyelűk gyönyörűségébe. A gyorsaságot látták, megjegyezték — az ábrándozást megbocsátották, mert nők voltunk. Kezdtünk jó munkaerőnek számítani és a férfiak nem igen kaptak állást.

Tizenhat évesek, tánc és tánc. Tizenhét év: bál, első igazi mély szerelem, kis csalódás, büszke mosoly mögé rejtett könyvek. Már szenvedtünk. Munka, bál, tánc, új szerelemek, új csalódások vagy talán nem is csalódás volt, de nem volt értelme, célja, valamilyen formában vége kellett legyen. Úgy hívtuk: csalódás. A kis és nagy fájdalmak megfínomították a lelkünket, már féltünk az új ismerősöktől a megismerkedésnél, hogy fájni fog a válás. Jártunk együtt, jártunk egyedül. Dolgoztunk. Sápadtak voltunk, soványak, egy szóra tizet feleltünk és nem tudtunk aludni.

Orvoshoz mentünk, azt mondták, ideges, kimerült, szórakozzék és főképp sportoljon minél többet. Sportoltunk az orvos tanácsára, ki két hét múlva tömegek előtt irodalommal pácolt beszédben, rosszalólag csóválta a fejét a mai modern lányokon, kik csak szórakozni és sportolni tudnak, ahelyett, hogy a főzőkanalat és stoppolófát használnák.

Mi, tizennyolc évesek, púderoztunk, hogy palástoljuk kimerültségünket és a hajszálnyi ráncokat a szemünk alatt, olvastunk, táncoltunk, sportoltunk, amikor nem kellett dolgozni — egyletekbe jártunk és lenéztük a férfiakat, akik nem vettek minket számításba.

Jártunk vikendre, mosollyal fogadtuk a bókákat, melyek üresek voltak és durvák. Tudomásul vettük, hogy „Maga az egyetlen nő, aki izgat engem“, vagy „Maga ideális feleség lenne“ és gratuláltunk a lányos hozománytal tartott eljegyzéshez. Hűsz, huszonegy évesek lettünk, úgy hívtak minket, hogy „ember a talpán“, pedig csak egyszerű, gyenge nők voltunk, kik sírnak, ha szerelmesek és olyan nagyon-nagyon szeretünk volna valakiehez tartozni, valakinek engedelmeskedni, egy simogatásért, ami tiszta érzésből fakad, lehűnyni a szemünket és — boldognak lenni.

Felébredtünk éjjel, forogtunk lázasan, sírtunk, idegcsillapítót vettünk be, másnap ismét dolgoztunk és mosolyogva — lehetőleg udvariasan — utasítottuk vissza jól-situált akar szakmaritánusi ajánlatát, még mindig bizva, még mindig várva, remélve valakit, akiért érdemes volt huszonkét évig az életben maradni.

Jártunk gyűlésekre, szavaltunk célkitűzésről, önállóságról: férfias, szegletes mozdulatokat sajátítunk el, moziban tömeggyilkolásokat nézünk végig hideg mosollyal, neveltünk a mások ellágyulásán, biztattunk, vállveregettünk és éjjel otthon verset olvastunk és írtunk és esukott szem alá szorított könnyel hallgattunk Chopineket.

És most itt vagyunk mi, mai lányok.

Hálás téma modern könyvek megrásához, hálás téma író tárcájához és hálás téma azoknak a szájába, kiket — annak idején — még selyemágyban ringattak, kiknek nem kellett vörös jeggyel, kicsi sámlin sort ülni esőben, nap sütésben a félkiló zsírért vagy kenyérért, kiknek papazsebe fedezte minden költségét, kik külföldi intézetben nevelődtek, honnan könyvnyű volt egy hálón átsétálni az ifjúasszonyok sorába. Kiknek nem kellett számlaként megvenni a kelengyét és kik nem áttalják ma direkte vagy indirekte a szemükbe vágni, hogy degenerált, háborúutáni generáció vagyunk.

Itt vagyunk mi, mai lányok, dolgoznunk kell, mert családfenntartók vagyunk. Mi üresek, mi léhák. Szavaltunk önállóságról, jobb így-ről és olyan szánalomraméltóan nyomorultnak érezzük magunkat. De legyünk őszinték.

Mi nem akarunk önállóak lenni, mi nem akarjuk kitérni a férfiakat a pályáról, mi is érünk, nekünk is van szívünk és vágyaink. Igen, mi is, mi üres mai lányok, mi is szeretnők valakinek odaadni a mi egész szívünket, valakinél kipihenni idegromboló életünk fáradalmait, szeretnénk valakinek Isten előtt hűséget esküdni. Mi is vágyódunk egy kicsi lakás után, homályos lámpánál tefíteni asztalt, valakinek teát főzni és pörölni az erős cigarettafüst miatt. Mi nagygényűek, mi uralkodnivalók, szeretnénk nyári estén virágot locsolni, befőttest eltenni. Szeretnénk függőnyözött szobában lábujjhegyen járni, egy kis ágy fölé hajolva halkán, szívből valakinek altatót dúdolni és valakinek a léleketesét lesni. Ez a mi rossz-szerelemünk, ami legbelül el van temetve, ez az, amit nem mutatunk, amit nem akartok észrevenni bennünk, mert nem engedjük észrevenni. Ez csak álom, mely nem teljesülhet, miért kell ezt nektek tudni, ezért minket sajnální? Ez az, amit nem akarunk, ez a mi legelső fájdalmunk, kínunk és szerencsétlenségünk. Ez bennünk a rossz, a degenerált. Mert mi ilyen üresek, léhák vagyunk, dolgozó nők, szegény mai lányok.

Mi 22—24—26 évesek.

Néha azt hiszem...

Irta Törökné
R. Bianca

*Néha azt hiszem, meghaltál már bennem,
a lelkemből kiszakadtál már,
önfeledt óráknak csendes derűjébe
aki búcsúzni titkon visszajár,
az nem te vagy, tűnő emléked csupán.
Néma kegyelettel tetemedre hajlok
de ettől a szelid mozdulattól
felszakad bennem régi arcod,
szemed rám mosolyog, kezemen a kezed,
gyötrötten érzem, mélyebb vagy te bennem,
mint a titokzatos nagy tengerek.
Mint az égen a hold, megnövekedsz bennem
szelid fényeddél fájón rám nevelsz,
lassú kinnal sápasztlak haloványra,
mint őszi napsfényt szürke fellegek.
Néha lelkemben te vagy a dagály,
minden sejtmem telve van veled,
máskor apály sorvasztja holtra bennem
dicsfénybe vont drága nevedet.*

MEZŐSSY MÁRIA

Levelek a frontról

Mostanában igen gyakran kapok leveleket, melyeket már a külsejük megkülönböztet a többi levélről. Ezeken nyolctíz különböző bélyegző: „geöffnet“ és „censuriert“ jelzés, valamint színessel nyomott szám hirdeti, hogy nagymessziből — a honvédek ellenőrző hivatalain át — tették meg útjukat hazáig.

Ezek a — többnyire tintaceruzával írt — tábori levelek a legkedvesebbek most nekem. Nekünk. És, ahogy dűlnak a hatalmasabbnál hatalmasabb ütközetek, ahogy vívják a szegény és gazdag népek halálos mérkőzésüket, úgy sokasodnak ezek a levelek. Mert az ukrániai síkság óriási térségeit szétszédelt hadak között maroknyi magyar csapatok is küzdenek, akik előre törnek, de gondolataik visszafelé szállnak, akár a mozdonyok szikrái. Visszafelé szállnak: „az édes hazába“. Az első időkben csak közvetlen hozzátartozók írtak; majd a közelebbi és távolabbi jóbarátok. Ma már idegenek is írnak. „Úgy van — írja az egyik idegen —, hogy az ismeretlen tájak éjszakáiban, mikor a lélek már minden elősorolt, ami neki kedves és sokszor elülről kezdve megisméltelt, azonban vágyakozása és hiányérzése az „otthon“ után mégsem enyhült: keres és kitalál magának még valakit, akihez emlékezése szálát oda köthetné. Irónő, maga egyetemes magyar problémákkal foglalkozik; a maga lelke minden magyarul. Az enyém is. Jöjjön el hozzám néhány sor írásával és még erősebb leszek...“ — És a másik azt írja: „Mi nem találkoztunk soha. Csak egyszer egy hangversenyen láttam. Csajkovszkij: „Szerenád“-ját játszotta a vonózenekar. Maga hűnyt szemmel hallgatta. Akkor, egy pillanatra a zenében találkoztunk. Most hallom Csajkovszkij muzsikáját a nagy orosz táj felett, megkeresem a Göncölszerket és ez után tájékozom magam „édes hazám“ felé. Bár fáradt vagyok, nem alszom. Kérem, ha idegen vagyok is, írjon, mert nekünk itt az otthonról jött levél olyan, mint az édes kenyér. Sok-sok levél kell, hogy érezzük: otthonról fogják a kezünket...“

Igy esett, hogy ma már külön háborús levelezésem van. Negyven és negyvenkettőtizes tábori postákon „gyorsanmozgó“, „páncélos“ és „könnyű pótütegekkel“ és

különböző „dandár“ „szeroszlopai“-val alakult ki levelezésem. Magyar honvédekkel, akiknek a páncélsíak alatt ismeretlen arany-árnyék az arcuk, de hazasóvárgó lelkiüket elküldik néhány tintaceruzával rótt kusza sorban. Tulajdonképpen lelkemmel levelezek. S ahogy az idegen levelek sokasodnak, úgy mindig tisztábban látom, hogy az emberi lélek hogyan menekül az iszonyat elől. Hogy akik hatalmas acélszörnyetegeket vezetnek, alánkat robbantanak, gépágyúkkal lövik a célpontokat s villanó fényszórókkal kémlelik körül az éjszakát — azok sokszor szeliden vetik rá tekintetüket az ég fényekre és lelkükben oly előn virít a költészet, a szépség s az ember magányának Istennel találkozó csendje — mint a friss virág. Milyen ámulatra méltóan szép, hogy a harcok dübörgésén áttörhet egy Csajkovszkij-szerenád lélekbesíró harmóniája! — Ezek a frontról érkező levelek rést ütnek a zűrzavaron és megmutatják azt a vigasztaló lényegét is, hogy a pusztulásban, a korforduló törmelékében, ott jár valami diadalmas örök és sérthetetlen része az emberi közönségnek. Az az Istenből szakadt rész, mely a végpusztulásra ítelt dolgok fölött lebeg, s amely betölti majd az új formákat; betölti majd az elpusztult városok helyére épülő változott világot. Mert ma se történik más, mint annyi korfordulón: a régi rend megszonsodott burka megtörik, de a törés zsváján átmozog az ember felsőbbrendű részének: a léleknek, a szellemnek hangja. Az az egy hang, mely a kezdettől a végtelenig betölti az időt. „Szinte kettős életet élek — vallja egy levélíró —, az egyik a katona, aki kötelességét hiány nélkül beteljesíti, mert itt a legkisebb mulasztás ezrekért tesz felelőssé. A másik: a benső életem. Csodálatos, hogy itt, a halál folytonos közelségében úgy gyűjtöm az ismereteket, mintha az örökkévalóság számára gyűjteném. Gyűjt a megfigyelő szem, a szív és az értelem. Azért írtam, mert ezt el akartam mondani, ha jegyzeteim esetleg elpusztulnak is.“ — Akik idehaza egészben voltak, ott kint a harcsteren, ahol figyelő szemüknek hamar megmutatkozik a kétes-

értékű pusztulásra szánt „anyag“ — kettéválnak. Testük izom-ereje és tudatuk egy fele a rombolást szolgálja; ugyanakkor izórá hevíl bennük a szellem-ember, akinek felsőbbrendűségét és az „örök élet koronáját“ ígérték a teremtés távolában: s ez a szellem-ember arról vall, hogy: „a halál folytonos közelségében úgy gyűjt, mintha az örökkévalóság számára gyűjtene.“ — A távoli idegent testvérként keresi és áttestálja gondolatait, megfigyeléseit, érzéseit: mind azt a megfoghatatlant, amiről érzi, hogy nem pusztulhat el, még akkor sem, ha jegyzetei, vagy ő maga elpusztulnának. „Holnap, ha jut reá egy kis időm, írok az „Imádkozó nép“-ről és a „Bajtársak“-ról, a maroknyi kis magyar csoportokról, hogyan igyekszünk egymás kezét fogva könnyíteni a kemény katonasorsot. Hogyan verődünk össze, mint legjobb testvérek, hogyan figyeljük egymás arcát s ha észrevesszük a másik bajtárs arcán a szomorúság borúját, úgy sietünk, hogy megvizsgáljuk. Otthon sok mindenen csodálkoznak, ha látnák!“ — Nem tudom, megjön-e az irás, de kell-e több ennél, amit előljáróban, megduzzadt közlési vággyal elmondott: hogy imádkozik a nép és hogy testvérként szeretik ott kint egymást.

Csodálatos, hogy ők várnak erősítést kint, az idegen föld harcterein és nem is sejtik, hogy akár a misszionáriusok, ők táplálják az én hitemet; ők erősítenek engem és készítetnek arra, hogy a pusztulás napjaiban életéről és építésről tudjak beszélni és én is hirdessen, hogy úgy kell dolgozni a bizonytalanságban is, mintha az örökkévalóság számára dolgoznánk. Hogy itthon is éreznünk kell életünknek e kettős célú elhivatottságát, mellyel rombolnunk kell az istentelent, mely a tiszta életformákat veszélyezteti; — és építenünk a felsőbbrendű ember csodálatos katedrálisait, hogy azok, akik a bajtársi élet tűzkeresztségében kiéve, a közös, kötelességekben, a közös veszélyben kiéve: testvériesültek haza térve az „édes hazai“ hátrai közé, úgy találjanak minket, hogy „nem csodálkoznak“, mert mi is itthon elvégeztük a „magunkra szabott részt az „istentelen“ rombolásában és az „Istennek tetsző“ építésében. Mi is legjobb testvéreként figyelhetnők egymás arcát, maroknyi kis magyarok, a nagy emberi közönség térségein. És mi is felfoghatnók a katona felelősségteljeségével, hogy: „a legkisebb mulasztás ezrek sorsáért felelőssé tesz.“ — Ezért, mivel a „veder vedernyt, fecske fecskényt merít a vízből“ mi is, itthon egyéni erőnk szerint vállaljuk a magunk részét, hogy ők se csodálkozzanak, majd, ha visszatérnek...

Zörgő

VÁSZON és
KELENGYE

fogalom.

LEÁK F.
UCCA 10.

ORCZY ISTVÁN CSÓKJA

Delelőre hágott a nap. Az izzó fénynyalábok végigpásztázták a dorozsmai pusztát. A szörnyű aszályok esztendők esztélen, meddő nyarában hónapok óta nem nyílt meg az ég. Százötvenéves török rab-ság után ismét idegennek verejtékezett a magyar föld.

Az áttizont homokon néhány lovas léptett. Az élen járó, díszesebb ruhájú, büszke tartású férfi megállította lovát és hunyorogva nézelődött. A félnapi járóföld s amerre a szem ellátott: Dorozsma, Szentmihálytelek, a híres kún puszták haszonbérlete, nemrégen még a szomszéd város jogos tulajdona volt. Ám az idők változnak, nem úgy, mint a bécsi udvartartás horrorbilis kiadásai, amelyek kiürítették a kincstárt és a megszorult király elzáró-sításra útján e temérdek föld a német lovagrend kezére került. Orczy István, a lovagrend teljhatalmú kormányzója maga sem hitte volna, hogy mi rengeteg baj zúdul ezzel a nyakába. Az ősi jogait védő város és a kenyerétől megfosztott pórnép tiltakozó panaszra nem hatolt ugyan át a bécsi kamara aranycirádás aajtáin, de a helyszínen ítélkezett maga a nép. Ha a lovagrend katonasága lekaszálta a szénát, reggelre a vontatókat behordatta a város. Ha learatták a dorozsmai búzát, a kereszteknek másnapra hiült helyük volt. Hiába telepített a helytartó jobbágytelepeket a vitás földre, a szegedi nép véres verekedések árán is visszakövetelte ősi jussát. A mérték végre is betelt! Bécsi s budai szállásolásából lejött Orczy, hogy rendet teremtsen. Amint kapitányával és tisztartóival végigjárta az aszálytól haladó pusztát, kushadó alzáat, de gyűlölettől szikrázó ellenszenv kísérte útját.

Tisztartóit hátrahagyva, kedvetlenül fordította lóva fejét a város felé s mogorólván vetette oda kapitányának a kurta szót: — Számolj! A jöszágokat elhajtották... Huszárjaidat megszalasztották... A pór nép?! Mi dolog ez? Petneházi lassú lépésre fogta lovát.

— Uram, az összecsapások kerülhetetlenek. A nép kiéhezett és ingerült. Azonkívül a várparancsnok karhatalmommal segélte őket. Méltán! Ősi jussukat követelik!... Orczy összevonta szemöldökét.

— Petneházi! Te az ellenlábásokhoz szí-tasz? Mire véljem?...

— Uram, a népnek igaza van! Szabad királyi város! Szabadalmi oklevél! Vajh, mit is jelent?! Tized, porció, robot, előfogat ugyanúgy járja, mint régen! A kapitány szavából keserű igazság mérge csordult.

— És nézd meg, uram, mi van a városban, a palánkon belül? Mióta a várerődítés megkezdődött s e porig sujtott népek egy kis kereset kínálkozik, a világ minden idegen nácója ideözönlene. Seftel, dözsöl, tollasodik. A szegedi magyar sanyargatott pária. Én ugyan nem zargatom tovább. Nagyuram! Én, a jász-kúnok kapitánya, kérem felmentésemet!...

Sűrű vérhullám sötétítette el Orczy komor arcát. Lovát megállította és a két férfi villogva nézett farkasszemet. Úgy látszott, hogy indulatos kitérés feszegeti a hatalmas mellkast, de csak annyi robbant ki Orczy száján:

— Hűtlen szolgára nincs szükségem. El-mehetsz!

Megsarkantyúzza lovát és hazafelé vágta-tott. Alsóvárosi nagy sárga háza már ide látszott. Nyaranta itt szállásolta el felesé-

gét és számos kísérétét. A vastagfalú, holtozatos udvarház hűvös nyugalmat ígért a hőségtől és indulatoktól túlfűtött nagy úrnak. Mégis, hogy az udvarra vágató lovas-t csak néhány szolga fogadta csupán; Orczy összevonta szemöldökét: mi dolog az, hogy az asszony nem fogadja?

Felszakította a ház aajtáit. A félhomályban orvossággal kevert, nehéz levegő terjengett. A ház asszonya betegnek feküdt. Javasszonyok és egyéb háziszemélyzet sürgölődött körülötte. A német bárónő nem bírta a tikkasztó forrósságot.

Orczy kedvetlenül szemlélte a nyögdecse-
lő asszonyt. Robusztus, vérbő férfassága ir-
tozott a szenvedéstől.

Jöttére Kőkényiné és Kerela, a híres ja-
vasasszonyok, még jobban szorgoskodtak,
kenegették a beteg homlokát és lábait.

— Hozott-e István egy kis esőt magával?
— Lihegte a bárónő.

— Esőt? — Kerela élesen felcagott.

— Azt ugyan hiába várjuk. Tudod-e, nagy-
uram, hogy mit beszél a nép? Hogy az
esőt, a harmatot, a halakat és a föld zsír-
ját a boszorkányok eladták a törököknek.
Sok itt a boszorkány... senki nem bír ve-
lük. — Szemeivel élesen Kőkénynére vil-
lant.

— Ostoba beszédek ezek — dörmögte Or-
czy bosszankodva. — Nyissatok ablakot!
Fiatal szolgálólány ugrott fel a sarokból.
Karcú dereka, mint magasra nőtt napra-
forgó szára, ringatta gyöngye vállát, kalás-
szőke fejét. Orczy szemei meglepetve ta-
padtak a lányra.

— Ki ez?

— Senki, csak egy dorozsmai telepes, —
fitymált a bárónő.

— A nevét akarom, — sürgette Orczy.

A jobbáglány remegve állt a nagy úr
előtt. Nagy szemeit egy pillanatra felve-
tette és belehullott a férfi tüzes tekinté-
tébe. Csak egy pillanat volt ez, de mind a
négy nő beleremegett. A két javasszony
egymásra villant és szájukban már csem-
cege gyűlt a pletyka nyála. A bárónő
ideges-rekedten szólott:

— Nincs is szükségem tovább rád. Dolgo-
dat jól végezted, most már visszatérhetsz
telepedésé közé. Elmehetsz!

Könnyű, menekülő mozdulathoz libbent a
lány lába, de ekkor — mint a csapda
hurka — rácsapott az Orczy súlyos hangja:
— Itt maradsz! Amíg az asszonyod beteg,
Köncz Sára, mellette maradj!...

S mint ami ellen nincs apellátja, a nagy úr
kírúgta maga alól a székét és a súlyos ajtó-
csapódás mögött, megretent szívek ma-
radtak.

Kint jöttének hallatára odasereglettek a
panaszosok. Kismemizett, szegény magya-
rok, akiket a racionátlan tisztai rác határ-
őrség fosztogatott s míg rájuk — szabad
polgárokra — porciót, tizedet, robotot ve-
tett a várparancsnok, e martalóc rációk
minden közhetsérviselet alól mentesültek.

Ősi, vérségi szálak kapcsa rezdült meg az
idegenbe szakadt nagyúrban. Kemény
szava kérdezett is, taszított is:

— De hiszen van előljárótok, ki bajoto-
kat orvosolná. Miért nem fordultok ah-
hoz?

Őszbecsavarodott magyar volt a szegények
szószólója:

— Az a baj, nagyuram, hogy kettő is va-
gyon. Nincs már a népben egy akarat. Mi-
óta a vármunkákhoz beözönlött a sok
beste idegen, nincs már a magyarnak se
helye, se szava. Idegen bírót raktak a nya-

kunkba, mi nem vállaltuk, másokra sza-
vaztunk, így lett két bírónk is egyszerre.
— És mindezekhez — toldotta a másik —
az Urstennel is perbeszállunk. A vetések
kiégnék. Úgy nézzük, itt már csak az ör-
dönősség segít!...

Orczy összerándult. Már megint? Ördön-
gösség, boszorkányság?! Micsoda ismeret-
len szellemek rontották meg a nép hitét?
Kinek vagy minek az érdeke, hogy a ke-
serűség árját egy bizonyos irányba terelje?
Nemsokára megtudta. A városban — ahol

az igazságot kereste — nem talált két
embert, aki egyetértett. Gyűlölség, lázón-
gás, vádaskodások szennyes hullámaiban
gázolt, amelyben a babonás vajjakolások,
boszorkányvadak, varázslatok titokzatos
hínráji kűszálódtak. Az idegenek jól sejt-
tették, hogy az elnyomottak elégedetlen-
ségét okosan rá kell szabadítani valámire.
A császár hű emberének, a lovagrend hely-
tartójának, a nép sok bajával szemben
nem sok tenivalója lehetett.

Orczy kedvetlenül lovagolt át a várudva-
ron és a Palánk déli kapujához érve, meg
nem várta, míg az őrség leengedi a fel-
vonó hidat, lovát erősen megsarkantyúzza
átugratta a kiszáradt sáncárkot. Haragos
pillantást vetve az újonnan épülő szék-
házra, vágatban száguldott az Alsóváros
felé. Észre sem vette, hogy fele felé
felhők sűrűsödtek. Pedig a hirtelen első-
tétédek kicsalta az embereket, kik re-
ménykedve várták a megválto esőt. És a
vihar jött, de a felhők szürke potrohából
sűrű kopogással jéges esett. Sápát aj-
kukon kisurrant a szó:

— E szörnyű vihar nem Istentől való,
bizony a Gonosz munkája ez!...

Orczy tajtékozó lován versenyt futott a
szélllel. Dacolni az elemekkel, nagyúri já-
ték! A patkó csattogásánál csak a jég ko-
pogása volt szaporább. A néptelen uton
nem előzte meg senki sem. Majd hirtelen
nében valami imbolygott előtte. Gyöngé
női test küzdött a viharral s a szél ruhá-
ját szorosan reá csavará.

A vágató nagy úr döbbsenten eszmélt: ni,
ni, a szép jobbáglány. Ki űzte ki a vi-
harba? Asszonyi féltés, szemérem?

Erős karjai közt kért erre választ. De a
lány könnyes remegése csak soká csitult.

— Eressz — lihegte a nagyúröz si-
mulva. — Engedd, hogy elbujdoszam...

De Orczy István bársnyu zekéjét teríté a
lányra s a pajtában, mely a fergetes vi-
harban menedéket adott, az emésztő sze-
relem lángra lobbant. Egyetlen hosszú
csókban csupán, de amelyben benne volt
az örökkévalóság és az elkárhozás.

Csak amikor a vihar elűt, tisztult ki az
értelem.

— Csodálatos — súgta a nagy úr —, csak
egyszer láttalak s már is megbabonáztál.
Te... te... kis boszorkány!...

Ezt a szót mások is szájkára vették. Zai-
bongott tőle a város. Az elgurított kavics
lavinává nőtt. A suttagások kiterelbesyie-
sítették a gyűlölet fáját: Szegeden boszor-
kányok vannak és minden rossz tőlük
ered.

A városi tanács rémülten dugta össze a
fejét, amikor a vádak élébe jutottak. Mi
itt a teendő? Jőzan magyar észsel könnyű
volt a válasz, de a város esze: Podhraszky
főbíró más megoldást talált. Börtön, kí-
zás, halál! A székház börtönei megteltek
és a szöges lovacsa, hüvelykzoritó, spa-
nyolcsizma megkínzóttai háthoronzogató si-
koltással vállalták a boszorkányságot.

Az Orczy-házban is tanyát ütött a nyu-
galanság. Kőkényné és Kerela, a két hí-
res javasszonyt elhurcolták. Nagy volt
a bűnük. A nyilamlásokat, meddőseget ku-
ruztolták, az imádságot visszamondták, az
Úr testével halottakat támasztottak fel.

Orczné mellett csak a szép jobbáglány maradt, skit a szorongó gyanu pályájával őrzött. Jól sejtette, hogy a sárga udvarházat — mely addig csak átvonuló szállást nyújtott a nagy úrnak — Konec Sára miatt ulti meg tovább. A bárónő határtalanul szenvedett és az átvirrasztott éjszakákon az asszonyi féltés — mint víz-csepp a sziklában — lelkehen gyűlölet-üregt ásott.

Egy reggelen, amikor a lány asszonyának ősz szálakkal tarkázott haját fésülte, a tükörben megpillantotta fonnyadt arca mellett Sára viruló, kalászszőke fejét. Az ellentét olyan haragra lobbantotta, hogy a fésű egy kisé fájdalmas mozdulattal, durván ráütött a lányra. Sára felszisszent, de bűnbánó alázattal meg akarta engesztelni asszonyát. Am az indulat már átörte a gátat. Orczné gyűlölködő hangja rikácsolva ostromolta a csöndet.

— Takarodj innen, látni sem akarlak. Alamuszi beste lélek! Te hoztál ránk minden veszedelmet... Megbambonáztad a nagyurat... elfordítottad tőlem a szívét... Mit tudsz te? Ki tanított rá? Tán boszorkány vagy? Az vagy!...

Igy hulltak a szöges szavak s ostorcsapásnál jobban fájtak. Konec Sára lelke vonaglott alattuk, de az utolsó szóra felgyenesedett. Jól hallotta? Mit sikoltott a fekevesztett gyűlölet? Valamit... amiben porig alázott féregélete megkapaszkodhatik... valamit, amivel ő, a pörlány, túlnöhet az irigyleteken... valamit, amiben mélységes szerelme felmagasztosulhat. Sudáran kiegyenesedett asszonya előtt. Szérid zemei fénylettek:

— Az vagyok — kiáltotta elfulladó hangon. — Különb vagyok, mint te. Többet tudok, mint te. Az vagyok... boszorkány... Akkor se tagadta, mikor elhurcolták... Aznap éjjel bekopogtak Sára ablakán: — Sára, fuss el innen, jönnek a porozók! Hát csak úgy, ahogy volt. Hétkéskéné ráborította a szájrancú szoknyáját. Csilgaltalan, sötét éjszakában futott Sára; futott... Át a ráciapon, el a sáncok mellett, a barátok templomához, mert ha odajuthat: menedékhely, ott senki sem bántja. Már csak kétszáz lépés... már csak talán ötven. Muskatéros őrzőjart jött: — Állj meg fiam, Sára!

Gyöngé testét vízbe márták... Tiszta habja kivetette... Boszorkány ez — lám az!

Szöges lóra felültették... Meghimbálták... még sem jajgat? Boszorkány ez — lám az! Harmadnapra kivitték a Tiszaparra. Fél-szigetet mosott ott a víz. Óreg fűzek nem számolták az időt. Csak rezgőnyárfák susugása lett szaporább és ijedt, méla béká ugráltak a vízbe, amikor a máglyák helyét kijelölték.

A városi tanács már ítélkezett és tizenhárom boszorkányra várt a máglyahalál, rudakra felkötözve.

Amikor az ítéletet felolvasták, ott szorongott az egész város népe és a halotti csöndben a fűzek között átsuhant a borzalom szele. Az elítéltek is csöndben voltak, még akkor is, amikor Konec Sára máglyájából a füst lassan kigyózni kezdett. A szerelmes asszonyi féltés áldozati lángja, amely századokon át millió és millió csökbán, könnyben, vérben parázslott el a férfiert. Hiába égett el a férfiert. Aztán a többi máglyák is lángba borultak. Konec Sára lilimarcra fehéren világitott. Szemei még akkor is egyetlen arcot kerestek. Egyetlen embert, akinek a csókja egy élettel felért.

1728-at írtak akkor...

Veresné ecsedi Csapó Mária

IGNÁCZ RÓZSA

Grófi ebéd a Mezőségeen

Ember legyen, aki a Mezőségeen egy darabcska követ talál. Nincs ott egyéb, mint agyag s térdig érő, szívós, veresen szortyogó sár, ha megindul az őszi eső.

Ince Vince nagytiszteletű úr egy akkora faluban lakott a Mezőségeen, hogy ha balra nézett, a grófi kastélyt látta, ha jobbra, harminc házacskát s több falat nem talált. Kocsija nem volt a faluban senkinek, csak a grófnak. Ince Vince egész héten ki se mozdult a paróchiáról, ha eleredt az őszi eső. Ot se nagyon háborgatták. Deres hajú, egyenes tartású agglégény volt. Tartott maga mellett egy öreg embert, Jóna nevezetű, aki mindennap megfőzte ebédjét és összevetette agyát. Jóna volt egyben a harangozó is.

Tiszteletes úr délelőttönként összefonta hátán a kezeit s sétált a szobában.

Jóna elment delet harangozni, hazajött. Behozta az ebédet. Tiszteletes úr evett, Jóna bácsi nézte, hogy neki mi marad? Kevés maradt, mert a pap jó étvágyú volt. Délután aludt egy félóracsát a tiszteletes úr a porcellángombos, hűvös, viaszkosváson diványon, majd felkelt s vetette a pasziánszot estig. Jóna a küszöbön ült és nézte. Aztán este lett, lefeküdtek. Tiszteletes úr a diványra, Jóna a földre.

Változást csak a vasárnap hozott. Ilyenkor Jóna bácsi tiszteletes úr hátrára terítette a foszlott szélű, zöldülő palástot. A palást szeleit Ince tiszteletes összefogdosta s a hóna alá tűzte egy biztosító tüvel. Jóna bácsi megszólalt:

— Eléálltam instálom.

Hosszú lécből készült, sárgázló gólyalábát tartott a tiszteletes elé. Az ráállt a két lépcsőcskére. Jóna is gólyalábra hágott. Ő ment elől, a tiszteletes utána. A sár így is a cipőjük talpáig ért. A templom ajtajában Jóna bácsi ledöccent a gólyalábkáról, lesegítette a papot. A templom pitvarában ekkor már harminc-nyegen pár hasonló sárgázló lécalcakomány támasztotta a falat.

Portugál szonett

ELISABETH BARRETT-BROWNING

Még sohsem adtam fűrtő: dús hajamból
férfinkam úgy, mint néked most adok;
kibontom lassan s arra gondolok:
e hosszú barna szál az én hajam volt

s azt mondom, veddl — Már lassan
alkonyul

az ifiúságom. Léptem ritmusát
hajam már nem kíséri. Mirtus-ág
és lenge rózsza főmre nem borul,

mit más lány úgy szeret. Csak titkos
árnyot

vet hajam sátra sírásban kifáradt
orcámra, mit a kín vasökle nyom.

Halál ollója még nem nyeste le
e fűrtő. Vedd szerelmem, odaadom
s anyám utolsó, szent csókját vele.

Fordította Lányi Viktor

Jóna bácsi felment a toronyba, béharangozta az utolsó. A pap addig várt a templompitvarban, akkor kihúzta a biztosítóút, leeresztette a palástját s belépett. Mikor az első ének vége is égre kunkorodott a hívek torkából, kocsit állt meg a templom előtt. Jött a gróf. Egyenesen a helyére sietett, szemben a pappal. A tiszteletes végezte az istentiszteletet, a hívek összongult lélekkel, édes álomba fészkeltek magukat. A gróf szigorú arccal figyelte a pap minden szavát és olykor bólintott. Amenre érve, egyszerre felébredtek a hívek, a gróf kisietett. S mikor a záróéneknek is vége lett, a hívek előre csoszogtak, megkeresték a gólyalábakat, felhagytak s vártak. Jött a pap is, ő is fellépett, két hóna alá dugta a gólyalábak felső végét s feltűzött palásttal indult haza. A falusiak csendes beszélgetéssel kísérték.

— Főzlet vasárnapi ebédet? — kérdezte a pap, mikor már továbbcuppogtak a gólyalábások, — Jónától.

— Házse istalom főztem, főztem, még a reggel, harangozás előtt. De minek az?

— Minek, minek? Mit lehessen tudni, — mondta a pap, — hátha ma nem küld értem a méltóságos gróf úr?

— Házse istalom küld ő, huszonötéve minden vasárnap.

A pap idegesen sétált fel és alá. Palástját már levetette, kikejelté fényesedő, fekete ferencjónakját. Várta, hogy mi lesz. Huszonöt éve volt már pap ebben a sárpocsolában s huszonöt éve egyetlen barátja a gróf. Agglégény az is. Minden vasárnap ott ül a templomban s utána érte küld, hogy együtt ebédeljenek. De azt nem mondta a világ minden kincseért sem, hogy tiszteletes úr, legyen a vasárnapi ebédenedem, egyszer s mindenkorra. Azt nem. Tán a vasárnapi prédikáció jószágától teszi függővé a meghívást? — töprengett a pap. Pontosan fél kettőkor megérkezett a kastélyból a lovas legény. Zöldhajtokás vadász ruhát viselt. Leugrott a lóról, ildomosan összeütötte a bokáját s meghajolt.

— A méltóságos gróf úr tisztelteti a tiszteletes urat és szívesen látja ebédre.

— Köszönöm, elmegyek, — sóhajtott fel-szabadultan a pap.

A legény elvágatott s ő ráállt a gólyalábakra.

A kastélyban megebédelték ketteskén, a gróf elbeszélte a prédikáció tartalmát, a pap bólogatott. Utána kártyáztak estig. Este elbúcsúztak egymástól s a gróf meging csak nem mondta: legyen a következő vasárnap is szerencsém.

És Ince Vince, — mint öreg bátyám beszéli, — még tizenötéven át, késő öregségéig, minden vasárnap kisdíások izgalommal leste, hivatja-e a gróf vasárnapi ebédre, vagy se?

És arra az esetre, hogyha egyszer még se hivatná, minden vasárnap ünnepi ebédet főzetett két személyre, Jóna bácsival. S két személyre meg is terítettett.

A lovas legény minden vasárnap megjelent, a pap elment a grófhöz. Jóna bácsi beült a pap szobájába. Előbb megette a pap tányérjából a levest, aztán a magából. Aztán a pap sültjét tüntette el, majd a magáét. Kiszedte a tészát az utolsó morzsáig, mind a két tányérből. Vette a pap poharát, hozakoccintotta a magához. Felhajtotta mindkettőt s mondta:

— Tartsa meg az Úristen még vagy száz estendeig az urak bolond szokásait!

Nem felelsz, István?

ÍRTA GYOMAY GYÖRGY

Az idő még vállig napos volt akkor, de a fákon már vérben úszott a levelek arca. A tanya zöldmohás nádteteje füstöl és dzótt szag úszott a rozsdásodó mezők fölött. Okörnyölak repültek csendesen ismeretlen kékségek felé s a verebek bandába verődve kiabáltak az istálló eresze alól.

A tanya előtt nyirkorgós bölcsőt lökdöszött az asszony. A régi szerszám csikorogva, ropogva hajladozott jobbra, balra. A gyerek úgy sírt benne, mint a basa. Az asszony pedig rángatta, rugdosta a talpával a hintázó gyerekágyat és az urának magyarázott.

— Mért nem felelsz, István?

Az ember sárgapiros kukoricacsöveket rakott a göréba. Értelmes kassal hordta felfelé az áldást. Nagyokat nyögött, mikor hátra emelte a teli kast. Aztán elrendezte bent az ipart. Visszarögtött néhány ugráló, lángvörös csövet a többihez. S a felesége szölitására nem felelt egy árva szót sem.

— Egész héten kerülés, mintha beteg lennék. A szobába már be sem jössz. Addig vagy csak mellettem, amíg bekapod az ételt. Akkor már sietsz is kifelé. Ha ünnepe van, egész délután nem látok, — hallatszott tovább az asszony keserü panasza.

Az ember sebesen rakta kétkézze a kasba a kukoricát és egy hangot nem válaszolt.

— Mért nem felelsz, István? — röppent bele a csendbe a panaszos kérdés. Az ember összeharapta száját, hogy ki ne csurranjon rajta egy hang se.

— Már még a fiát sem nézi meg egész héten. Arra sem vet egy pillantást soha. Mintha nem is a gyereke lenne, — beszélt tovább az asszony.

Éles, torokföjtő csend borult az tanyára. — Mért nem felelsz, István? Mi bajod van velünk? — sírt fel újra a könny fájó szava.

A verebek teli szájjal kiabáltak az eresz alatt. A bölcső nyirkorgott. A gyerek sírt. Az ember úgy járt fel-le a göréba, mint az óra. És válaszolás nem hangzott el most sem.

Az asszony felemelte kötője szélét. Törőgeini kezdte szemét.

— Megúntál te már engemet, István. Nem szereted már, az a bajod, csak nem mered kimondani. Nem szereted a fiadat se, — tört ki hirtelen belőle a zokogás és otthagya a bölcsőt, odasietett az ura elé. A szemébe nézett. — Mért nem felelsz, István? Ugy-e, mást szeretsz már, István?

Az ember letette a kast. Elszántan bele-nézett a felesége szemébe.

— Mást szeretek, — mondta határozotan, s úgy állt, mint aki mindenre elszánta magát.

Az asszony élelet sikoltott. Beszaladt a házba. S alig tett bele egy miavánknvi idő, már kis batyuval jött vissza.

— Elmegyek haza, — jajgatta. — Viszem a gyereket is! De vigyázz magadra, István, mert ha megtudom, ki az, aki elcsavart tőlem, hát annak kiszúrom a szemét!

— Azt ugyan bajosan teszed meg! — kiáltotta vissza.

— Miért? — kapta ki a bölcsőből a gyereket az asszony.

— Azért, mert akkor a saját szemed

kellene kiszúrni, — mosolygott tovább az ember.

Az asszony meghökkenve nézett. Mit mond az ura?

— Ugy van, Maris. Szúrd ki a saját szemed, — mondta tovább nyugodtan István, — mert te vagy az, aki elcsavartál saját magadtól.

Az asszony egyre jobban kikerekített a szemét.

— Mit beszélsz? — sutogta

— Azt, hogy te vagy az, akit szeroiek és te vagy az is, aki elhidegítettél saját magadtól.

— Hogy-hogy?

István megfogta szeliden a felesége kezét. Bevezette a házba. Mutogatni kezdett.

— Nézd, kedves, mióta a jó Isten megáldott bennünk a kisgyerekekkel, te nem törődsz semmivel. A szobát nem söpröd ki egy héten egyszer sem. Az ágyad olyan, mint az istálló. A konyhádban olyanok az edények, hogy elmegy tőlük az étvágyam. Nézd meg a gyereket, az is olyan legióbbász, hogy nincs kedvem felvenni se. De ez még nem elég. Mióta hárman vagyunk, magaddal sem törődsz. Három napban egyszer, ha mosdól. Fésülködésre csak ünnepeken fanyalodsz. A ruhád ragad a szutyokról. És akkor még csodálkozol, ha nem szerettek? En azt a Marist szeretem most is, aki tiszta volt, mint a patyolat, akinek a szobája, konyhája ragyogott. De ezt a Marist már nem találom sehol. És te ennek a Marisnak akarod kiszúrni a szemét.

Az asszony szédelegve bámult a szobában. Ugy érezte, vasvillával szurkálják a hátát, a érszt. Legjobban az bántotta, hogy mindenben igazat kellett adnia az urának. Mert a háztájiékat az utóbbi időben alaposan elhanyagolta. Az első hetek, hónapok patyolatfehérése kimúlt a tanyából. Mióta pedig a kistia megszöletett, a sütéssel, főzéssel is csak árván törődik. És az ura ezekért idegenedett el tőle.

Az ember most az udvarra vezette a feleségét. A bölcsőbe mutatott.

— Nézd meg ezt az ártatlan kis jószágot. Már a szomszédok is azt beszélék róla, hogy olyan elhagyatott, akár a mostoha.

Az asszony bámulta a bölcsőt és azt hitte, megszakad a szíve. Ilyeneket beszélnek a fiáról. Miket mondhatnak akkor öröla? Ezért kerüli el hát mindenki a tanyáikat.

— Most pedig, kedves, ha úgy akarod, elmehetsz haza és kiszúrhatod annak a régi Marisnak a szemét, akit szeretek, — mutatott az ember az út felé és a göréhoz indult, hogy tovább hordja a sárgapiros kukoricacsöveket.

Az asszony egy pillanatig tétovázva állt. Ugy érezte, a szegény kötele rögtön megföjtta. Most eszmélt rá, hogy voltaképpen ő csavarta el az urát önmagától. Az ő kényelemszeretete az oka, hogy elhidegült tőle és már látni sem akarja azt, akit valamikor annyira szeretett. Aztán felkapta a bölcsőt. Besietett a házba. Egy perc múlva füst zúdult ki a kéményen. Mérges, sárgásfehér füst. Az jelezte, hogy valami nagy művelet indult meg odabent.

Valóban úgy is volt. Maris befűtötte a kemencét. Nagy edényekben vizet for-

ralt. Aztán egész nap és egész éjjel mosott, sűrölt, meszelt. Kifestette a konyhát, a szobát. Másnap telerakta a kerítést száradni való ruhákkal. Mikor a ruha megszáradt, mángorolt, vasalt, rakosgattott a szekrénybe. Legutoljára takarosan felmázolta a szoba földjét. Pokróczokat terített le. Tisztába húzta az ágyat.

Közben a fiát tiszser is tisztába tette. Olyan tisztára mosdatta, fésülte, mint az aranyhab. A bölcsőjét is megszögelte, hogy ne nyikorogjon. Be is festette egy kis maradék festékkel, hogy csinosabb legyen. Aztán kiment az urához, aki a kukoricaszárát rakosgatta kúpkoba. Megfogta a kezét. Bevezette a tisztaszagú, csillag szobába. S csak annyit kérddt: — Meg vagy elégedve, István?

Az ember végignézett a menyecskén. Milyen tiszta, milyen kívánatos. Épp olyan, mint lánykorában, állapította meg. De olyan a ház is, kívül-belül. És olyan a gyerek is a bölcsőben, mint egy kis angyal. Nem mondhatja rá már senki, hogy olyan állapotban van, mint egy mostoha.

— Nem felelsz semmit, István? — hajtotta le fejét búnbánóan a menyecske. És István nem felelt. Átölelte a feleségét. Odavezette a bölcsőhöz. Felvette a fiát. Ez is magához ölelte. Aztán szeliden simogatni kezdte mindkettőjüket.

Az ablakban összesúgtak a virágok. S a falon táncolni kezdett egy aranypiros sugár.

**NAGYMAMA JÓ
SZINBEN VAN!**

Teljes szellemi és testi frissességben vesz részt gyermekei, unokái örmében. Olyan fűrgén végzi minden dolgát, mint negyven évvel ezelött. A gyomrával soha sincsen semmi baja! Nem is lehet, mert reggelire-uzsonnára már évek óta 1—2 csésze Ovomaltine-t iszik. Az Ovomaltine idősebb egyéneknél különösen áldásos hatású. Értékes tápanyagokat, ideg- és izomerősítő

vitaminokat

juttat bőségesen a szervezetbe, anélkül, hogy az emésztést megerhelné. Sőt! Az Ovomaltine más táplálékok feldolgozását is elősegíti. Ovomaltine-étekezés után a gyomor hamarabb kiürül, vagyis az

OVOMALTINE

nem tartalmaz salakanyagokat, hússá és vérré válik.

Napi adagja csak fillérekbe kerül.

SZINES JAPÁN HÍRADÓ

Hogy Japánra irányult ismét a világ figyelve, elővettem régi kedvencemet, Thomas Raucat, francia író kis regényét, a „Tiszteletreméltó Kirándulás”-t. Ebből a kis remekműből többet tud meg ugyanis az ember Japán érzéseiről, szokásairól, örömeiről, bánatairól, mint száz nagyképi munkából.

A kis regény napló-féle, amelyet nem egy személy ír, hanem hat, vagy hét szereplő. Első köztük a főszereplő, egy fiatal lány, aki szülővárosában, Osakában megismerkedik egy üzleti úton lévő svájci fiatalemberrel. Leírja milyen „rettentő magas természetű” az idegen, milyen őriási a keze, lába, milyen neveléses, hogy fogalma sincs az élet „legelembib” udvariasságairól — az ajtón előreengedi a nőket, mellettük halad az utcán, ahelyett, hogy előtűnik haladna, s a búcsúzásnál erősen megvárza kezüket — de, mert a fiatalember mindezek dacára mégis kedves és mert végtelenül megtisztelő „idegennel” mutatkozni, a lány elfogadja a férfi meghívását egy kirándulásra.

A legközelebbi fejezetben a férfi szólal meg. Leírja, milyen kedves, mosolygós jószág a lány, akivel megismerkedett, mily mulatságos, hogy csak a földön tud ülni, hogy két lépéssyrie követi őt, a férfit az utcán, hogy határtalan tiszteletudással még a halott tárgyakat is „tisztteletreméltó” jelzővel illeti.

— Szálljunk tisztteletreméltó villamosra — mondja —, vagy igyunk egy csésze tisztteletreméltó teát.

De furcsasága dacára, elbájoló a lány s a férfi alig várja a kirándulást, melynek előkészületeit a lány barátnője írja le. Ezt a fiatalasszonyt a lány azért hívta meg, mert kislia van és a férfi-gyermek oly „tisztteletreméltó” valaki, hogy az egész társaság becsületét emelni fogja jelenléte. (A svájci fiatalember nem így gondolkodik.)

A lázas készülődés az ezernyi toalettgond, a „tisztteletreméltó kislifú” öltöztetése annyira igénybeveszik a két nőt, hogy lekésik a vonatot, melyen a — kirándulóhelyi találkára kellett volna sietniök. Lekésnek... és ezt a kimondhatatlan szégyent, japán felfogás szerint, csak azzal teheti jóvá a lány, hogy öngyilkosságot követ el: este, mikor kisüt a hold, beugrik a tóba, melynek partján elmulasztotta a randevút.

Ennyi a történet, de ami köré fonódik több, tanulságosabb, érdekesebb, mint sok komolykodó mű tartalma.

Rájövünk például, hogy téves majdnem minden, Nipponhoz fűződő képzetünk.

1. A császár nem „Mikádó”. A japán császárokat sohasé örökítették meg, sose rajzolták, festették, vagy fényképezték alattvalóik. A tiszteletudásuk szigorúan tiltja. Hogyisne tiltaná, mikor a legenda azt mondja, hogy meg kell vakulnia annak, aki japán császár arcára pillant.

A legenda értelmében bőségesen van hát dolga a japán rendőrségnek, valahányszor az uralkodó utazik. Vonata útjában egyetlen embernek se szabad tartózkodnia. Néma, kihalt vidékeken száguld a szalónkocsi. Ugyanílyenek a városok is, amelyekbe érkezik. Ember nem tartózkodhatik az utcákon, a házak ablakait le kell függönyözni. A császár gesztenyebarna autója — barna kocsin csakis ő járhat — holt városokon siklik keresztül. Különös ellentmondás, hogy évente kétszer nagy fogadtatást rendez a császár a

palotában, valamint az is, hogy résztvesz a katonai parádékon és a cseresznyeírág és krizantém nyilvános ünnepén, ilyenkor mindenki láthatja.

De míg alattvalóinak eszükbe se jutna lefényképezni öfelségét, egy amerikai fotoreporter, bizony lekapta suttymban. A kép meg is jelent egy milliós példányszámú Jenki képeslap címlapján. Japán felszisszent, de miután a dologon már nem lehetett segíteni, felszólították a lapot, küldjön körlevelet olvasóinak, ne helyezzenek semmiféle tárgyat a címlapra, melyen a császár képe látható s ne tegyék a képet fordítva asztalukra. Egyben intézkedtek, hogy a Japánba érkező példányszámokon sűrű fátol festessék a császár arcára.

Uralkodójukat a japánok éppúgy tisztelik szobban, mint képbén s e tisztelet legmagasabb fokának azt tartják —, hogy nem nevezik őt névén soha.

— A Mennyi Fia — mondják róla.

2. Mennyit dolgozik a baba-nő? A japán nő, csak az európai irodalomban törékeny baba. A valóságban a világ legszívesebb, legszorgalmasabb munkásnője. Mielőtt munkát vállal szerződést írnak alá szülei. E szerződés értelmében egy esztendőig nem hagyhatja el munkahelyét, a gyárat, melyet Japánban mindenütt szép, nagy kert övez. A kert mélyen vannak a munkásházak, ragyogó tiszta, hófehér épületek, melyeknek hálótermeiben hatsóval alszanak a munkásnők, fapárnán, hogy ékes frizurájukat kíméljék. Reggel hatkor állnak munkába, délután ötig dolgoznak, félórás ebédszünettel és még két negyedórás szünettel, melyeket tornára használnak. Tizenegy órát állnak a gép előtt, de minden gépsor végében nagy virágcsokor, akvárium aranyhalakkal, vagy kalitka énekesmadarakkal... Délután öttől, mikor a munkának vége, a lányok levetik az egyenruhát, amelyben dolgoztak és felöltik tarka kimonóikat. Színes napernyők alatt andalognak a kertben, amíg étkezéshez nem hívja őket egy csengő.

Akár lakásukról, étkezésükéről is a gyár gondoskodik. De ezzel nem merülnek ki kötelességei. Gondoskodnia kell esti felolvasásokról, melyek test- és arcápolásra, jó modorra, házvezetésre, gyermeknevelésre tanítják hallgatóikat. Mert minden japán nőnek ezek legfontosabb kötelességei. Ha szerződésének ideje lejárt és megtakarított annyit, amennyiből kelenyget vásárolhat, visszamegy szépen a falujába. A nagyvárost, melynek közelében egy-két éve dolgozott, ilyenkor látja másodszer: amíg a gyárban dolgozik, szigorúan tilos annak körzetét elhagyni. Két-három évnél tovább nem dolgoznak a japán nők. Amint abbahagyja a munkát az egyik csoport, azonnal elfoglalja helyét a fiatalabb korosztály. Ilymódon mindenki résztvesz a munkában, amely nemzeti munka. Léven a japánok szemében nemzeti értelmű és végcélú a legprivatívabb cselekedet is.

3. Harakiri, vagy: mikor illik öngyilkosságot elkövetni. A japán lélek sokban különbözik az európaítól. Legáthidalhatatlanabbul talán abban, amit megszegyenülésként érez. Aki hibát követett el, s ebből kifolyólag szégyent vall embertársai előtt, japán köznyelven „elvesztí arcát”, ami oly súlyos dolog, hogy legjobb ez elől öngyilkosságba menekülni. Nem akármi-lyembe. A japán arisztokrácia, a samurai-

kaszt törvénykönyve hasfelmetaszt író elő. „Arcevesztés” esetén ilymódon távozik hát az élők sorából, aki csak teheti.

Gunther nevű kitünő újságíró felsorol néhány harakiri-esetet abból az öt-hat éves időből, — mikor Keleten tartózkodott. Leírja, hogy Sangháj utcáin sétált, mikor a főútvonalak egyikén katonaszállító autóbussz robotott el mellette. Oly gyorsan, hogy — nyitott léven — kifordult belőle és az utcára zuhant egy katona. Am alig tápázkodott fel, zsebébe nyúlt, kivette kését és felvágta nyaka ütőreit. Gunther rémülten sietett segítségére, a japán járőkelők azonban szöszölgésként álltak körül. Látszott, megértik, mely megszegyenülését afőlött, hogy kiesett az autóból. Csak azért sajnálták, hogy nem volt ideje hasát felmetaszve „szabályos” harakirit elkövetni.

Ugyanez az író elmondja, hogy egy magasarangú amerikai ismerőse Japánba érkezve, kihallgatást kért és kapott a császártól. A nagy nap előtti estén tréfálkozva mondta japán barátainak, hogy magával hozott New Yorkból egy egydolláros órát, mely arról híres, hogy olcsóságá dacára, kitűnően jár.

— Mit szól majd öfelsége — mondta a Jenki —, ha megmutatom neki az órát és megkérdem, képesek alattvalói, akik a világ legalacsonyabb árain gyártanak mindent, ezzel az órával versenyezni? A japánok, akik ezt hallották, ijedten beszélték le szándékáról az amerikai. — Ilyen kérdést intézni öfelségéhez — mondták — súlyos sértés lenne. Oly súlyos, hogy mindazok a magasarangú urak, akik a beszélgetésnél jelen vannak, kénytelenek lennének harakirit elkövetni, mert fülüik hallatára megsértették a császárt.

Bácska Magda

Az idő is segít

Színházi esték

Tűzvész

Nem tudtak meggyőzni, semmiféle tapsvihar és ájuldozás nem lágyította meg a szívemet: dühös voltam erre a Mr. Keith Winterre, aki a Pesti Színház ujdonságát, a «Tűzvész»-t írta! Ilyen haragos nem is tud lenni az ember, csak igazi tehetségre, aki valamit elrontott és aki valamit nagyon ellenszenvesen írt meg. Keith Winter vérbeli író. A lélek szemérmesen rejtgetett titkait, a függönyök mögé rejtőző drámát, az emberi idegek mély bányáuregeiben tomboló tűzvészt egy megnesmedett íróművész finomságával és ugyanakkor — a minden hájjal megkent színpadi virtuóz ügyességével fejezi ki. Félbenhagyott mondatok, szótöredékek, betű-törzök az ő eszközei. Mindig tudja: melyik szónál kell abbahagynia a mondatot, vagy milyen melegségeket fejez ki egy félmondat, amelynek — nincs kezdete és vége... De nem tudom neki megbocsátani azt az egészséges és becsületes léleket soha ki nem békítő «megoldást», amellyel ő a darabot befejezi. Arról van szó, hogy a szép fiatalasszony férje beleszeret egy másik asszonyba, ez a tűzvész lángba borítja mindannyiukat és a végén a feleség fölládozza magát: valódi rémdrámaíró módjára gyűjt föl Keith Winter egy pajtát, hogy az elragadóan bájos asszony belevesse magát ebbe a valóságosan fellobogó máglyába és tűzhalált szenvedjen azért, hogy a férje — egy másik asszonyé lehessen... Nem, nem, uraim és hölgyeim: ezt nem hiszem el és ha elhiszem, akkor — nem fogom el! Micsoda lelkeség és miféle morál! az, amely az Isten és emberek előtt kötött házasságot így alárendeli a föllángoló vér hatalmának! Az író azért ellenszenves, mert minden raffiniált ékesszólással és mesterségbeli virtuozitásával, heves helyeslésével és dialektikai művészetével odaáll a perzselő új szerelem mellé, halálraítélve a hitese asszonyt... Egy bájos hölgy-szomszédom a bemutatón után azal igyekezett meggyőzni, hogy: «Mekkora művész, milyen nagy író ez a Keith Winter, aki ezt a tragikus mellékízü happy end-et elfogadhatja és elhitei velünk!...» Elhiszem, hogy nagy művész, magam is azt mondom, hogy nagy író, de — elfordulok az olyan nagy művészekről és el az olyan nagy íróktól, akik minden kiváló képességüket és sugalló erejüket, varázsukat és tudásukat arra használják, hogy olyasmit kényszerítsenek rám, ami ellen tiltakozik erkölcsi érzékem és egész érzelmi világom. Egyébként: Keith Winter rákényszeríthette ezt a furcsa happy end-et, ezt az elégetett feleség hamvaiból sarjadó

«boldogságot» a közönség egy részére, de — én rá nem kényszeríti soha! Engem nem lehet meggyőzni arról, hogy ez az emberpár a másik asszony, a szörnyű tűzhalálban elpusztult szegény szenvedő asszony sírja fölött boldog lesz. Mert ha ezek boldogok tudnak lenni ezek után, akkor — olyan minden erkölcsi gátlásból kiszabadult morális nihilisták, visszataszító emberentúli emberek, akiknek a sorsa egyáltalán nem érdekel, sőt legsúlyosabb megvetésemet küldöm feléjük...

Az előadás egyébként kitűnő. Horváth Árpád rendező finom intelligenciája és jó színpadi ösztöne a dialógusok hullámvonalait kiválóan vezényli és formálja. Tolnay Klári megindító és bájos a feleség szerepében, Páger művelten emberi és meggyőző hangokat üt meg, Mezey Mária pedig nyugtalanítóan érdekes: csupa varázs és lappangó tűz. Orsolya Erzsja igen jól jellemzett vénkisasszony-figurája mellett őszinte elismeréssel említjük v. Benkő Gyula és Kőmives Sándor alakítását.

VÁSZON
FEHÉRNEMŰ
KELENGYE

Mössmer
IV. VÁCI-UTCA 1.SZ.

ÚRI TÁRSASÁG

KÖNYVEK. — *Tanítóírók és Költők Bokréjtája* (II. kötet) címen, *Kiss József és Könyű László szerkesztésében*, dr. *Hankiss János* egy. ny. r. tanár előszavával most jelent meg a magyar tanítóóság szépirodalmi termésének második anthológiája. A magyar tanítóóság most már másodikban tesz hitet, fegyverzőreig és súlyos gondok közepette, az irodalom örök szépségei mellett és tulajdon alkotásaival bizonyítja, hogy fontos szerep vár reá a poézis pásztorizének élesztésében. Sokan vonulnak fel ebben a vaskos kötetben a magyar tanítóóság szellemi élcsapatából, akiket külön-külön is méltatnunk kellene. Helyszüke miatt azonban be kell érünk azzal, hogy őszinte elismerésünket küldjük mindnyájuknak és a kötet szerkesztőinek, akik maguk is kiváló költők. — Rendkívül érdekes, az olvasóközönség nagyrésze számára szinte fölfedezést jelentő könyv jelent meg *Péchy-Horváth Rezső* kitűnő újságíró-kollégának tollából: *Kárpátalja, a jenyveszűgás országa* címen, 44 képpel. Ezt a kitűnő kalauzt mindenkinek el kell olvasni, akit a magyar sorskérdések érdekelnek. A könyv a szerzőnél kapható: Sasban, Garay-utca 14. sz. alatt. — *Siklósi János*, a legifjabb költőgeneráció kiemelkedő egyénisége *Szálló szépség árnyéka* címen gyűjtötte össze verseit, amelyek a legmaibb fiatalág őszinte érzés- és gondolatvilágát tükröztetik vissza. Formakeresése is bizonyítja, hogy újszerű érzéseinek új kontózt kíván adni. Ebből a kötetből kiéleződik a kivételes tehetség, amely megcsillantja előtűnt a legújabb magyar líra szépségeit.

HÍMEN-HÍREK. — *Binder Ilona* bpesti kedves előfizetőnk az ciszterci rendi plébániatemplomban oltárhoz vezette *alfalvi új. György Gábor* m. kir. honvédegyőzszerész. — *Dobler Erzsébet* fegyverneki hűséges előfizetőnk és *dr. Jeney Gyula*, Szarvas, örök hűségét esküdött. — *Stercz Erzsébet* kedves előfizetőnk a katymári rk. templomban oltárhoz vezette *Bodnár András*. — *Dózsa Jolánka* hűséges előfizetőnk és *Akos Imre* örök hűségét esküdött a nagykereki ref. templomban.

A közismert SEMLER cég mindennemű finom szöveiben ma is nagy a választék.

ÚJ KISMAGYAROK. — *Antal Sándor* és neje *Polgári Erzsébet* bpesti kedves előfizetőink boldogan értesítenek, hogy Erzsébet kislányuk mellé a jó Isten Aranka nevű kislányt küldött. Keresztzüllök: Antal Imre és neje Miklósi Aranka, Polgár István és Antal Mária. — *Böbis Gyula* és neje, rákoshegyi hűséges előfizetőink örömmel közlik, hogy házasságukat az Eg kisleány nyalt áldotta meg, aki a szent keresztességben a Tünde Veronika nevet kapta. — *M. Szabó Imre* és neje csepeli kedves előfizetőink közlik, hogy házasságukat Iholykával áldotta meg az Eg. — *Zsilinszky László* MÁV-tiszt és neje *Okos Ibolya*, kiskünnfégyházi hűséges előfizetőink örömmel értesítenek, hogy kisleányuk született, akit Klára Ibolya névre kereszteltek. Keresztzüllök: Zalán István és neje, Lökösháza. — *Kalmár Sándor* és neje *Steindl Mária*, soproni kedves előfizetőink boldogan közlik, hogy kislányuk született, akit Lajos Sándor névre kereszteltek. Keresztzüllök: Ratzilber Anna és Steindl Ferenc. — *Baranyai Sándor* áll. gimn. tanár és neje *Vizsy Margit*, zalaegerszegi hűséges előfizetőink örömmel jelentik, hogy Sanyikájuk mellé az Eg kislányt küldött, aki a szent keresztességben a Margitka, Rózsa nevet kapta. Keresztzüllök: Seberényi István m. kir. százasos és neje Baranyai Rózsa.

HELLER FRIGYES női kalap finom, elegáns, olcsó. Bpest, VII., Csányi-u. 12. IN MEMORIAM. — *Dr. Terhes Tivadarné* szül. toronyai *Tóth Júlia* 35 éves korában, Debrecenben visszaadta nemes lelkét Teremtőjének. SZÁRAZ AZ ARCBÖRE? „Hormocith B” krém azonnal segít.

Asszonyom!

Őn csodálkozni fog, mert már egy próba meggyőzi Önt, hogy a CARNEOL hajfestéke a természetes hajszínen felül mily jótékony hatása. A leromlott hajtat táplálja, rugalmassá és selymesen lágyá teszi.

18 színben kapható.

 Carneol
a modern nő hajfestéke
Magyarországon készül.

J. 48018. Elegáns délutáni ruha drap és sötét borvörös selyemből. A ruha hátsó része, az alj harangszabású előrése és az öv borvörösből, a többi rész drapból készül. A hátan gombokkal gombolódik. A ruha teljesen síma, a nyakkivágás mellett szép tű-dísz. Az ujj szintén síma, hosszú és szűk. Anyagszükséglet: 1.90 m drap, 1.75 m borvörös, 90 cm szélesből.

J. 48020. Levendulakék sötétebb árnyalattal mintázott selyemből, délutáni ruha. Az előrészt a zseb alatt berakás díszíti. A nyak körül kihajtott gallér, szélén keskeny fehér csipke, ugyanez díszíti a kettős félköralakú zseb kihajtóját. A hosszú, bő ujjakat keskeny pánt fogja össze. Az alj széles, berakott részben végződik. Anyagszükséglet: 4.30 m, 94 cm szélesből.

J. 48021. Barna selyemkreppből délutáni ruha. A nyakkivágás mellett közepén húzott botét, mellette színes hímzés. A csipő fölött körül harangos fodor. A derek síma, hátul gombolódik. Az ujjak hosszúak és kissé puffosak. Az alj síma, elől harangszabású. Derékon keskeny öv. Anyagszükséglet: 3.60 m, 90 cm szélességből.

J.48018
★

J.48019
★

J.48020

J.48021

J. 48019. Délutáni ruha, középkék selyemből és csipkeanyagból. Hatásosan díszíti a ruha előrészt a végig behelyezett csipkeanyag. Elöl a vállrészek boltról szegőzöttek, úgyszintén az alj is a csipő két oldalán. Ezáltal bővül a derek és az alj. Erdékes a rövid ujjaknak áthajtott szabása. Hátul gombolódik, a derek és az alj is síma, csak kissé gloknis. Keskeny öv elől csokorra kötve. Rózsaszín virágdísz a nyakkivágás mellett. Anyagszükséglet: 2.60 m selyem, 94 cm szélesből, 80 cm csipke, 45 cm szélesből.

J.48022

J. 48022. Délelőtti ruha sötétebb rezedazöld, mintázott gyapjúszövetből. Vízszintes szegők díszítik a derék felső és az alj csipő részét. Kihajtott gallér a nyakkivágás körül. Hosszában keskeny pánt a gombolásnak. Hosszú, szűk, vállban kissé puffos ujjak. Anyagszükséglet: 2 m, 130 cm szélesből.

J. 48023. Bordó, szolid mintás szövetből délutáni ruha, türkizszínű selyemkrepp díszítéssel. A derék több részből szabott, két vágott zsebbel, úgyszintén az alj eleje is. A nyakkivágás körül a sál, a zsebdisz és a széles öv fele is ebből a türkizből készül és hatáson díszíti a ruhát. Anyagszükséglet: 2 m szövet, 130 cm szélesből, 50 cm selyem, 90 cm szélesből.

J. 48024. Délutáni ruha, középkék szövetből, fiatal hölgyeknek. A ruhát tetszetősen díszíti a sötétebb árnyalatú gyapjúszinórozás. A derék elejébe külön betétrész van illesztve és elöl gombokkal gombolódik. Nyak körül keskeny pánt, elöl csokorra kötve. Sima, hosszú ujjak. Az alj füzűszerűen magasított és elöl gombolódik. Anyagszükséglet: 2.65 m, 130 cm szélesből.

J. 48025. Középzöld, mintázott és barnával kockázott gyapjúanyagból délelőtti ruha. A csipőrésszel hosszított derék kihajtója és a betét, a nagy zsebek díszítése és a sima, hosszú ujjak kihajtója kockásból készül. A gombolás kétsoros. A kissé harangszabású alj a kockázott anyagból készül. Anyagszükséglet: 1.30 m sima, 1.50 m kockás, 130 cm szélesből.

J.48023

★ J.48024

★ J.48025

J. 48073. Si-ruha, 8—12 éves fiúknak. A kabát narancs-sárga és fehérkockás, a nadrág kék gyapjúanyagból. Anyagszükséglet a kockásból 1.30, a kékből 1.10 m, 130 cm szélesből.

J. 48074. Si-ruha, 6—10 éves fiúknak. A kötött blúz fele piros és fele kék anyagból, a nadrág sötétkék trikóanyagból készül. Anyagszükséglet a nadrághoz 95 cm trikóanyag, 130 cm szélesből.

★
J. 48075
6-8, 8-10

J. 48073
8-10, 10-12

J. 48074
6-8, 8-10

J. 48070
4-6, 6-8

★
J. 48077
10-12, 12-14

J. 48078
6-8, 8-10

J. 48079
2-4, 4-6

J. 48075. Korcsolyakosztüm zöld gyapjúanyagból, 6—10 éves kislányoknak. A derék villámzárral zárul és a magasított alj hozzá van varrva. A nyak gallérján, az ujjak kihajtóján és az alj szélén keskeny szürke szőrme. Anyagszükséglet: 1.35 m, 130 cm szélesből.

J. 48076. Játzóruha, 4—8 éves fiúknak. A sportblúz citromsárga, a bő nadrág kék gyapjúanyagból. Anyagszükséglet: 1.50 m kék, 90 cm sárga, 100 cm szélesből.

J. 48077. Sportruha, 10—14 éves fiú részére, barna, mintázott gyapjúanyagból. Anyagszükséglet: 2.60 m, 140 cm szélesből.

J. 48078. Kabát, 6—10 éves kislányoknak, gyapjúanyagból. A derék elejét és hátát külön szabott részek díszítik, mellette le van tűzve. Az alsó rész kissé harangszabású. Fekete szőrme a nyak gallérján. Anyagszükséglet: 1.60 m, 130 cm szélesből.

J. 48079. Kabát, 2—6 éves kislányoknak, barna gyapjúanyagból, a nyakkörülű galléron barna szőrme. A harangos szabású kabát kétsoros gombbal gombolódik. Anyagszükséglet: 1.35 m, 130 cm szélesből.

J. 48080. Ünnepi ruhácska, 4—8 éves kislányoknak, világoskék selyemkreppből. Két mély berakás bővíti a ruhácskát. A cakkozott felsőrészt és az alj szélét színes hímzés díszíti. Hosszú bő ujjak pántban végződnek. Anyagszükséglet: 2 m, 90 cm szélesből.

J. 48085. Sportszoknya, 8—12 éves kislányoknak, meleg kockás gyapjúanyagból. Az alj részütosan szabott anyagból készül, a magasított aljderék közepébe barna bőröv van behúzva. Anyagszükséglet: 1,20 m, 100 cm szélesből.

J. 48086. Sportkabátka, az előbbi aljhoz, vörös gyapjúszövetből. A kabát alakhoz simul, elöl gombolódik és beágot zsebekkel készül. Síma hosszú ujjak. Anyagszükséglet: 1,25 m, 100 cm szélesből.

J. 48081. Iskolaruha, 8—12 éves kislányoknak, bordó szövetből. Az aljat két-két berakás bővíti. A derék elején két berakás, letűzve. Nyakkörül gallér és csokor s az ujjak kihajtója rózsaszín selyemből. Derékon öv. Anyagszükséglet: 1,70 m, 130 cm szélesből.

J. 48082. Játzóruhácska, 2—6 éves kislányoknak, kékkockás flanellből. A vállrészek részütosan szabott anyagból készülnek. A hozzávarrott rész ráncolt és ez adja a bőséget. Elöl duplasoros gombokkal gombolódik. Hosszú síma ujjak. Anyagszükséglet: 2 m, 70 cm szélesből.

J. 48083. Játzóruha középkék szövetből. A kabát jóval hosszabb a rendesnél. Két rávarrott zseb, kétsoros gombokkal gombolódik. A széles, kihajtott gallérja sportszerű. Derékon öv. A nadrág térdén felül ér. Anyagszükséglet: 1,15 m, 130 cm szélesből.

J. 48084. Iskolaruha, 8—12 éves kislányoknak, zöld-fehér kockás szövetanyagból. A külön vállrészek részütosan szabott anyagból készülnek. A hozzávarrott derék ráncolt a hátán is. Fehér szövetből készül a betét és a nyak gallérja. Az aljat széles berakás bővíti és két zseb díszíti. Derékon öv. Hosszú bő ujjak keskeny pántban végződnek. Anyagszükséglet: 1,70 m, 130 cm szélesből.

Az egyiptomi régi pénz

A „California“ elhagyta Port Said kikötőjét és kényelmesen siklott a keskeny Suez-csatornán délnek.

Az első osztály utasai valamennyien amerikaiak voltak. A férfiak, fehér öltözetükben és vászoncipősen, símára borított kerek arcukkal, úgy hasonlítottak egymáshoz, akár a testvérek.

Mr. Robert Stayton talán kissé feltűnőbb volt, mint amilyenek a Wallstreet bankárai lenni szoktak. Nem állhatatos viselkedése miatt, hanem szenvedélye a régi pénzek iránt. Őt nap előtt Kairóban egy feltűnően nagy aranypézt vásárolt négyszáz fontért. Második Tutmosis király sírjában talált utolsó leletekről volt szó. Talán ez az egyiptomi régi pénzek közül a legrégibb. Most már teljesen mondható egyiptomi éremgyűjteménye. Kedden este nyolckor, a nap éppen lemenőben, Stayton meg élénk beszélgetésben Caly, bostoni olajmágnással, történt a rémes eset. Stayton két ujjával bele nyúlt mellénye zsebébe:

— Most megmutatom önnek azt a régi pénzt — mondotta. Azután megijedt és szó nélkül elrohant.

Két perc múlva a hajó kapitánya előtt állt, aki bosszús képet vágott és elmondta neki:

— Emlékszem, hogy a régi pénzt nem tettem zsebre, hanem eltettem egy fekete lakk-dobozba, melyet a kofferembe zártam. A doboz üres.

A kapitány nem szerette az ilyen eseteket, különösképpen nem az első osztályon; tanácskozott az első tiszttel.

Ismerte Stayton nevét és tudta, hogy igen gazdag. Elhatározta egy félóra múltán, hogy magához kéri egyenként az utasokat, miközben az első tiszt a kabinokat alaposan átvizsgálja. Ötvenhat utas közül Mr. Horace Montague volt az egyetlen, aki ez ellen tiltakozott.

Montague fiatal tanára volt a milwaukeei egyetemnek. Szakmája, mondta, a történelem és műtörténet. Külső megjelenésére egyáltalában nem volt feltűnő.

Amikor a kapitány megkérte, engedje meg, hogy megmottozzák, mintha egy pillanatra zavarba jönne, a kapitány legalább így látta. Azután határozottan így szólt: — En azt az átkozott régi pénzt sohase láttam. Nem értem, hogy mi közöm van mindehhez. Jóéjt!

Ezzel már ment is és a kapitány bizony nem tudta hirtelenében, hogy mitévő legyen. Mert törvényes eljárást nem indíthatott. De amikor a kedélyek megnyugodtak, amikor aludni mentek — éjjel már régen elmúlt — minden utas szentül hitte: csak az a fiatal tanár a tolvaj! Ekkor váratlan fordulat történt. Amikor Mr. Robert Stayton másnap lőcs után visszavonult kabinjába, hogy nyugodtan elolvassa újságjában a börze híreit, lába

belebotlott egy csillogó valamibe. Föl emelte. Az egyiptomi régi pénz volt.

Az érem megkerült és ez igen kínos volt. A bankár rögtön felkereste a kapitányt, aki nem valami nyájasan nézett rá. De most meg kellett nyugtatni az utasokat. És bocsánatot kellett tőlük kérni. Stayton azt ajánlotta, rendezzenek egy kis mulatságot táncsal pezsgővel, az ő költségén. A tanár is megjelent.

Ejfélt felé, a hangulat elérte tetőfokát, a bankár egy kis beszédet mondott. Nevetek és megbocsátottak neki. Mr. Horace Montague elutasítván mosolygott. Stayton vele szemben különösen elfogódott volt. Végre mégis csak odament hozzá.

— Mr. Montague, nem mondaná meg nekem, hogy tegnap miért tiltakozott?

— Szívesen, — szólt a professzor. — Mert ha ezt nem teszem, akkor letartóztatnak, mint tolvajt.

— Ezt nem értem.

— Majd megmagyarázom önnek. — Mr. Montague a zsebébe nyúlt. — En is vettem Kairóban egy Tutmosis-érmet, itt van.

Ujjai között egy régi aranypézt. Stayton elővette az ő példányát. A szakember se tudta volna megkülönböztetni egyiket a másiktól.

— Rosszul tettem, amikor nem akartam megengedni, hogy átvizsgálják a zsebeimet? — kérdezte mosolygva a professzor.

— Nézzék csak — mondta és tenyerébe tette mind a két régi pénzt. — Pontosan egyformák.

Nagy szenzáció volt. A mulatság a hajnali órákban ért véget, amikor is bőven ittak és buzgón táncoltak.

Két év múltán Stayton egy londoni múzeum-igazgató látogalta meg. Megnézte a bankár éremgyűjteményének minden egyes darabját. Nem fukarkodott a dicsérrel. Csak amikor később leültek a feketekávéhoz, mondta kissé vonakodva: — Talán nem veszi rossznéven, Mr. Stayton, ha figyelmeztetem valamire...

— Éspedig? Tessék csak... Miről van szó?

— Az ön Tutmosis-pénze hamis.

Stayton felugrott. A keze remegett, holott azon volt, hogy nyugodtnak lássék.

— Lehetetlen! En magam vettem két éve, az ásatásoknál, Kairóban.

Az igazgató vállaltvont.

— Nem kételkedem szavaiban, Mr. Stayton — mondta mosolygva, — de... talán később elcserejték?...

Ebben a pillanatban tűnt fel Stayton lelki szeme előtt az a jelenet a „Californián“. Amikor Montague professzor a tenyerében összehasonlíttotta a két régi érmet. Most már szinte a villamosütés hirtelenségével megértett mindent.

A széihámos ezért tiltakozott az ellen, hogy megmottozzák és ezért hagyta el Adenben, nyugodt mosollyal, a „Californiát!“...

Táviratozott Milwaukee-be. Ott az egyetemen egyáltalában nem ismertek egy Horace Montague nevű embert.

Írta: H. B. Ramsay Ford.: Moly Tamás

Öm is szép Asszonyom

és ha még sincs magával megelégedve, ne szomorkodjék, gondoljon arra, hogy rendelkezésére áll majd az az eszköz, amelylyel felszínre hozhatja az önbén, szunynyadó és annyira óhajtott szépséget. Köztudomású, hogy a legtöbb leánygőz szép arc nem a természet ajándéka többé, hanem néhány jól megválasztott kozmetikum használatának nagyszerű eredménye. Nem véletlen, hogy a színpad kedvencei és a legelőkelőbb társaságok hölgyei rendszeresen használják már, a gyors és biztos hatása miatt fogalommá vált

Hormocith „B“

krémet. A közeledő tél különös aktualitással ad ennek a speciális készítménynek.

Nézzon csak tükrébe Asszonyom és észreveszi ön is azokat a szárazlábakat, amelyeket a bőr szárazsága idézett elő. A hideg, szeles időjárás ezeket az apró ráncokat még jobban kimélyíti és feltűnőbbé teszi. Ne várja meg, amíg a szárazlábakból ráncok lesznek, a

Hormocith „B“

krem néhány nap alatt megszünteti ezeket az időelőtti gyűrődéseket és visszaadja az arc bőr fiatalos simaságát.

Az se feledje Asszonyom, hogy száraz arcra különösen télen igényel gondosabb ápolást, mert a téli időjárás még jobban kiszáradja az arcot, amely ennek folytán elveszíti rugalmasságát és kellemetlen húzódik. A

Hormocith „B“

azonnal segít és már egyetlen nap alatt megszünteti az arc bőr fájó húzódsát.

De nem a bőr húzódsága a száraz arc bőr legkellemetlenebb tünete. Ön is észrevette bizonyára Asszonyom, hogy a száraz arc bőr mindig hervadtúnak, fáradtnak néz ki, évekkel öregit mindenkit és a legjobb ruha hatását is teljesen lerontja a társaságban. A

Hormocith „B“

krem ezen is segít, mert különleges hatóanyagait egész rövid idő alatt megszünteti a bőr szárazságát. Es nem is kell állandóan használni, mert egyetlen tégely elegendő az arc bőr szárazságának teljes megszüntetésére.

A bőr szárazsága — a szépség megőléje! Ezért lett szállóige már a társaságban, hogy a

Hormocith „B“

krem, nagyszerű hatásával a tartós szépséget és ezen keresztül, a tartós fiataliságot jelenti minden nő számára.

Egy tégely 4 pengő, tükörkötégy 6.50 pengő. (A krémhez mellékelve van a száraz arc bőr minden problémájára útmutatót nyújtó 16 oldalas „Hormocith tanácsadó.“) Kapható gyógyszerárban, drogériában és illatszertárban.

Magyarországi főraktár:

DR BLITZ DROGÉRIA

BUDAPEST, VILMOS CSÁSZÁR-ÚT 23/a

Vidékre postai szétküldés

MIT MOND AZ ORVOS?

SZÓKE ÉS BARNA

Amíg az orvostudomány csak számszerű meghatározásokkal élt és csak az alak, a mennyiség, a térbeli és időbeli elváltozások érdekelték, addig a bőrnek, hajzatnak és szemeknek színével nem sokat törődtek. Pedig már tudjuk, hogy nem „véletlen”, „jelentéktelen” körülmény az, hogy szőkének születünk-e vagy barnának, hogy világos alapszínnel megyünk-e neki sorsunknak vagy sötét tónussal küszködünk. Az ókor orvosi is nemcsak a test alakja és arányai szerint osztályozták az embereket, hanem festékbőség szempontjából is jelentős megkülönböztetéseket tettek. Így Hippokratés a nőket fehérekre és borsínűre osztotta, hangsúlyozván, hogy a külső színek alatt egészen jellegzetes egészségi és kedélyéleti világ rejtőzik. A modern orvos is igen sokat olvashat ki a bőrnek, hajzatnak és szemeknek színviszonyaiból. Persze roppant megnehezítik e feladatát a nők, akik a kendőzés művészetével a legélesebbszemű diagnosztát is megteveszthetik. Nagyanynak ajkáról még könnyen leolvasta a vérszegénységet a pápazsime mögül agályos pillantással fűrésző házi orvos — de próbáljuk megtenni ezt a rúzsos át! Próbáljunk jellemet fejteni az arcvonásokból, ha a följmögötti hajerdő a kozmetikus-sebész kézenyomat takar-gatja. A haj színe? Ha megbízható értesülésre lenne szükségem, kénytelen lennék a fodrászt is meghívni konziliumba. A pupillákat tágitják és szűkítik, a szemöldököt elsihkasztják, a szempillák idomítottan merednek feléd; a bőr alapszínét pedig teljességgel lehetetlen meghatározni a vizsgálaton porréteg alatt... Mindezt a legkisebb nehezítés nélkül mondom, mert a túlzásokban is a tetzenivágás jogos igyekezete jut kifejezésre, csak orvosi éles-látásunkban gátol a sok kozmetika.

A testszínnek fontossága kitűnik abból is, hogy az egész emberiséget voltaképpen a bőr színének alapján osztályozzuk öt nagy csoportba: a fehér, barna, fekete, sárga és vörös egyben igazi fajokat is jelentenek. Tudjuk, hogy májunkt a nagy színkeverő mágus is a vérfestékből készíti bonyolult módon bőr- és hajfestékét. A nagy művészetel készült nyersanyag elosztásáról azután az agyalapí mirigy központi lebonye-lis forgalomszabályozó központja gondoskodik. A sötét hajú, sötétszemű és brünett emberek epések, kolerikusak; általában komorabbak, felhősebbek. A világos, szőke embertípus flegmatikus, amolyan nyirkosabb kedély és ritkán szenvedélyes. Minél inkább haladunk északra, annál több hideg növel találkoznak. A feketéknél minden erőteljesebb és mélyebb: a kedély, az érzelmek és az érzi élet tüze is forróbb.

Természetes, hogy ugyancsak nagyon kü-lönböző módon viselkednek a színellentétek a betegségeben is. A lájos szőke más-ként beteg, mint a brünett; sőt a betegsé-gekre való hajlamosság is erős különbsé-geket mutat. A statisztika is igazolja, hogy az epekövesek pl. túlnyomórészt a sötétebb bőrű egyének közül kerülnek ki. Ugyanez az eset a vesekővekre vonatkozólag is. Hoz-zá kell azonban tennem, hogy a fehér fa-join belül, mert a többi egzotikus fajoknál egyéb körülmények is szerepelnek.

A szőkek sokkorta érzékenyebbek vegyi szerekkel és a napsgárzással szemben; igen érzékenyek nyálkahártyáik és testszövetek általánosan. Szőkekkel mindig igen csinyján

IRTA: DR. WENINGER ANTAL

kell banni; elkényeztetett, törekeny, köny-nyen betegedő típus és egyébként is sok gondot ad a férfinak. Nagyon lehet sze-retni őket, de kényesebbek a mimózáznál... A szőkek az „angyalok”, a hideg, érzéke-letti lények; arcuk valami földöntúli su-gároz. A barnák valóságosabban hatnak; a föld gyermekei, az erőnek a realizmusnak és keménységnek eljegyzettjei. Viszont lobbanékonyabbak, kevésbé hű természet-űek. Hamarabb túladnak rajtunk.

E jellemtulajdonságokat felfedezhetjük a betegségeben is. A szőkének kisebb adag gyógyszer kell; hamar meghül; kevés kell ahhoz, hogy beteg legyen. A barna tehát erősebb, ellenállóbb, de bizonyos beteg-ségcsoportokra hajlamosabb. A már emlí-tett epe- és vesekőveken kívül a köszvény, a cukorbeteg és a rák jenyetik a sötétebb bőrszínűket inkább, mint a világosakat. A gümőkór is egészen más lefolyású a vi-lágosoknál, mint a sötétebbőreknél. Fertőző betegségek, anyagszerebetegségek, bőrbajok, sőt ideg- és elmezavarok más-más képet adnak, aszerint, hogy világos, vagy sötét tónusú egyéneket érintenek.

Ne higgyük, hogy mindez talán modern kü-löncökös akar lenni. Eltekintve a klasszi-kus ókortól, továbbá a híres salernói ko-lostor orvosi iskolájától, pl. Virchow és Ranke is megállapítják, hogy a zsenik in-kább a sötétebbhajú kolerikusok közül valók, míg a szőkehajú és kékszemű je-lőttek túlszélid vérmérsékletűek és szelle-mi hatóerejük is gyengébb.

Érdekes, hogy a nők túlnyomó része nem szereti a szőke férfiakat, holott a férfiak körében igen nagy a varázsa a szőke nő-nek... Ennek oka talán lélektani. A söté-tebb tónus kiemelkedőbb, realisabb, erő-sebb és mélyebb. Közelebb áll a cselekvés szelleméhez, mint a légies szőkeség. Francia orvosok Virchow-val és Rankéval egyetértőleg megállapították, hogy sötét-bőrűeknek töményebb a vérük és szövet-nevedeik.

Különös hely jut kortáni tapasztalatok alapján a vöröshajúaknak. Ezek mintegy átmenetet jelentenek a világos és sötét testszínűek között és egészségbeli, jelle-mbeli tulajdonságaik alapján is ilyen közép-szerepre itéltek. Bár örökük és nyálkahár-tyáik ugyanolyan érzékeny, mint a szőkéké, májbajokra mégis egyformán hajlamosak a sötétekekkel. Ez külsőleg is feltűnik a vöröshajúaknál oly gyakori seplők és máj-foltok által. Vörös férfiaknál a bajsz roppant gyér. Manduláik nagyobbak, pajzsmirigyük gyakran golyvaszerűen duzzadt, hajlamosak gümőkórra és skrofulózisra. A fertőző betegségek hevesebb és veszélye-sebb lefolyásúak. Kedélyéletük is végletes: a legrobbanékonyabb indulatosság és szinte halotti érzéketlenség keverődnek szeszélyes, kiszámíthatatlan és sokszor beszámíthatatlan jellemgyeleggé. A vöröshajúak iránt egyidőben nagyon divatos előéletet ma egyébként kihalófélben van. Conan Doyle „vöröshajúak szövetségét” ma már nehezen lehetne megszervezni. Sőt a művörösség-nek is akadnak már hívei, akár Tizian idejében.

Jó és hasznos, ha hölgyeink megismerik valóságos hajszínükkel járó testi és lelki erősségeiket és fogyatékosságaikat, mert így könnyebb a betegségek megelőzése, de az ezzel párhuzamosan ugyancsak fontos jellemfaragás is, hiszen ezen múlik tulaj-donképpen a hódítás titka és erőforrása.

Háziasszonyok egymás között

— Karácsony szent ünnepét megelőzően megkoskodnak a mi háziasszonyi gond-jaink, mert a „mit főzzünk” még ál-munkból is fölbreszt.

— Te mondd ezt, Máriám, aki a házi-asszonyok gyöngye vagy? Inkább segíts nekem összeállítani a karácsony két ün-nepére az étrendet.

— Az étrend helyett, azt hiszem, helye-sebb és szemléltetőbb, ha elmondom, hogyan készülök én, miköz szándékozom készíteni. Nem recepteket adok, mert azokat majd megtalárod a Magyar Nők Lapja „Háztartás” rovatában, hanem azt beszéljük meg, hogy az étrendet mik-ből állítsuk össze. Tehát — tudjuk — első és legfontosabb a hús-kérdés. Leg-jobbban és legtakarékosabban jövök ki, ha egy nagy pulykával oldom meg. Kitelek belőle mind a két ünnepi ebéd, sőt az egyik vacsora is. Szentesre adok jó borlevest. Könnyű bort veszek, mert a fűszerek adják meg a jó ízet. Eldöntöt-tem, hogy utána egy nagy tükörpontyból, kiszállkázva, készítek finom pörköltet, kö-rítem ropogósan készített galuskával. Nem mondom le a hagyományos diós- és mákospatkóról, de estére mégis sütök mákosbajokát is, mert nálunk nemcsak családi tradíció, de mindannyian szeret-jük is ezt a jóízű tésztát.

— Nem feledkezél meg, Mária, arról, hogy kiflilt nem lehet kapni? Enélkül hogyan készíted el a bobajkát?

— Eddig sem szoktam kifliből készíteni, hanem a kalácskészítéstől veszek el annyit, amennyi kell. Nagykarácsony napján ebédre a pulyka aprólékjából és marha-húsból levest főzök és grizgaluskát teszek bele. Hogy az ebéd dúsabb legyen, a főtt marhahúsból és a pulyka májából előételnek kitűnő hússalátát állítok össze. A pulykát úgy bontom fel, hogy a comb-részek és az egész bőre egyben maradjon. Csak a mellét és a hátát fejtem ki a bőrből. Ha a bőr elszakad, összevarrom. Megtöltöm a pulykát gesztenyes és vöröshajúaknál oly gyakori seplők és máj-foltok által. Vörös férfiaknál a bajsz roppant gyér. Manduláik nagyobbak, pajzsmirigyük gyakran golyvaszerűen duzzadt, hajlamosak gümőkórra és skrofulózisra. A fertőző betegségek hevesebb és veszélye-sebb lefolyásúak. Kedélyéletük is végletes: a legrobbanékonyabb indulatosság és szinte halotti érzéketlenség keverődnek szeszélyes, kiszámíthatatlan és sokszor beszámíthatatlan jellemgyeleggé. A vöröshajúak iránt egyidőben nagyon divatos előéletet ma egyébként kihalófélben van. Conan Doyle „vöröshajúak szövetségét” ma már nehezen lehetne megszervezni. Sőt a művörösség-nek is akadnak már hívei, akár Tizian idejében.

— Milyen húst használz a galatinhoz? — Borjúhúsul kevert füstölt tarját. — A másodnap ünnepi ebéd miből áll? — Főzök cellerkrémlevest, előételnek ké-szíték meleg hasstét, amit a levesben ki-főtt pulyka aprólékjával töltök meg.

— Ezt hogy készíted? — Leszedem a húst a csontokról, több-ször átdarálom, tejfellel elkeverem, só-val, borssal és kevés mustárral ízesítem. A kis vajastésza pogácsákat is frissen sütve tálalom. A pulykamellét megtűzde-lem szalonnával, gombaszetelekkel, tej-fellel öntözve sütöm pecsenyének szép pirosra. Körítésnek burgonyapürét és sa-vanyúságnak káposztával töltött paprikát adok. Tésztának mandula-puddingot ké-szíték tejsóval.

— És mit adsz vacsorára? — Engedd meg, hogy ezt meglepetésnek tartsam és ezennel meghívjak benneteket karácsony másodnapján vacsorára.

4.

Két héttel később Párizsba érkeztem. Fialat voltam, szinte brutálisan egészséges, — a kielégített bosszúvágy lecillámpította feldúlt lelkemet is — és gazdag voltam, — már természetesen az akkori viszonyok között gazdag — hiszen szerencsétlen anyám, Ivanovics Vera asszony, jöelöre értesített engem a Vöröskereszt útján, hogy már az első forradalom kezdetén hol rejtette el családi ékszereinket és értéktárgyainkat. Ezeket az értéktárgyakat hiánytalanul meg is találtam annak a kis villának a kertjében élvsáva, amelyet Pétervár közelében építtetett az apám, hogy majd oda költözzenek az anyámmal együtt, ha a cár öfelsége egy meleg kézzorítással és egy csillaggal ékesített keresztel a gárdatiszti dolmányán nyugalomba küldi Ivanovics Fedor hűség gárdaezredesét.

Ezeknek az ékszereknek nagy részét Párizsban, a Rue de la Paix üzleteiben pénzzé tettem és négy nappal megérkezésem után már a Párizs—Marseille—Mediterranné luxusvonatának egyik haragosvörös pamlagán ültem, keresztbevetett lábakkal, szőke, illatos cigarettát szívtam és éreztem, egész lelkemet betöltötte az az ujjongó érzés, hogy százhusz kilométer sebességgel roboog, rohanok, vágatok az előttem ismeretlen, titokzatos, de képzeletben, a fogolytábor pokrócán nyitott szemmel százszor megálmódott gyönyörűség felé, amelynek Élet a neve.

Nizza és Monte Carlo... A francia Riviera. A Côte d'Azur szikrázó napfénye. Nizzában a Hotel Negresco-ban nyitattam lakosztályt, Monte Carlóban a Hotel de Paris-ban volt három szobám, amelynek ablakai a tengerre néztek. A kaszinó zöld asztalainál a legkisebb tétém száz frank volt és emlékszem, az első éjszakán elvesztettem azt a smaragddal díszített, gyöngyházmarkolatos aranytört, amelyet Nikolas nagyherceg ajándékozott apámnak, aki akkor gárda kapitány volt és a saját testével védte ki azt a törzsúrast, amely a tomszki laktanyaszemlén egy mongol legény kezéből a nagyhercegnek volt szánva. Párizsban ötezer frankot adtak a nagyherceg ajándékáért, amit tizenöt évvel később Ivanovics Fedor gárdatiszt leszármazottja, szemerebben nélkül hagyott a kaszinó kártyaasztalán.

Délben szoktam kelni, reggelire félig sült húsokat ettem és vodka helyett whiskyt ittam hozzá. Utána kétszer-háromszor végigmentem a tengerparti sétányon, vagy motorosónakon behasítottam a tenger azürkék vizébe, süttettem magam a nappal és az elkövetkezendő izgalomtól remegve, de a fiatalság boldog remegésével testemben vártam az éjszakát.

Este tíz óra után már megteltek a termek. A zöldasztalok körül tolongtak mindazok, akik a világháború óriási ravatalán kiterített Európa bomlásának indult testéről még idejében ide tudtak menekülni, ide, ebbe a nemzetközi rablófészekbe, a remények, a lehetőségek fellegvárába, a

pálmaligetes, jazzbandes, internacionális temetőbe. Itt adott randevút a spanyol Bourbonok lecsúszott sarja, a németeknek salétromot expedáló norvég hadsereg-szállítóval, a háborús találmányával elkésztett csikágói professzor, a francia hősi halottak csontjain milliókat összeharásolt angol nagyvállalkozóval, itt élt, tombolt, örült és sírt a négy éven át télen-ségre kényszerített nemzetközi iparlovagok, hamiskártyások tekintélyes hordája, itt ivott és duhajkodott Európa temetkezési vállalkozója, Amerika és itt öntötték magukba az italt és csapkodták a francia kártyalapokat a széthullott Oroszország nagyhercegei és nagyhercegnői, udvarhölgyei és gárdatisztrjei, akik napról-napra koldusabban várták a cár öfelsége üzenetét, hogy „gyertek már haza, inni meg kártyázni itthon is lehet”.

Mert ezeken az izgalomokkal telt montecarlói éjszakákon ugyan kinek jutott volna eszébe, hogy Atyuska már nincs többé s hogy a cárni öfelségét is már a másvilágon gyóntatja Rasputin.

Kezdetben váltakozó szerencsével játszottam. Egyszer vesztettem, másszor nyertem, de a nyereségeim valahogyan sohasem akartak összhangba jönni a vesztéseimmel. Az a bizonyos minusz mindig mutatkozott, sőt egyre nagyobbodott. És egyik nap egy kis kézitáskában — a kaszinó egyik krupijának tanácsára — a még el nem adott ékszereket bevittam Nizzába. Köztük volt Ivanovics Vera asszony igazgyöngy kolyjije is, amelyet a Téli Palotában csak udvari ceremóniák alatt szokott hordani a nyakában. Negyven ezer frankot kaptam érte. Ezzel és a többi kisebb ékszerek árával együtt összesen százhusz ezer frankom volt, amikor ezen az éjszakán leültem a montecarlói kaszinó harmadik számú rulettasztalához. Éjfél volt, amikor leültem és éjfél után két óra volt, amikor felkeltem az asztal mellől. Ezt csak onnan tudom, mert pilantásom, amely a mennyek felé irányult, útközben rátévedt a szemközti lévő falra és a falon a függő órára.

Amikor felkeltem, hatvanezer frankkal kevesebb volt a zsebemben. Arra emlékszem, hogy zúgott a fejem, a homlokom nedves volt és amikor a kaszinó terrasza felé indultam és útközben belepillantottam az egyik hatalmas velencei tükörbe, rémülten kaptam el a fejemet, mert a tükörből halottí maszk vigyorgott reám. A terraszon, amely előtt a tenger harsogta végtelen dalát, valami mélységes undorral önmagam iránt, tompán mondtam magam elé:

— Aljas gazember vagyok.
Künn az éjszakában, a langyos levegőn lassan magamhoz tértem. Akkor átmentem a Hotel de Paris télikertjébe, ettem valamit és pezsgőt kértem. Rózsaszínűt. Fs inni kezdtem. A gyöngyöző ital megpezsdítette bennem a vért és nem láttam, de éreztem, hogy az arcom is lassankint visszakapja normális színét.
A télikertet hágyadt muzsikaszó töltötte

be és én az ötödik pohár francia ital és a tizedik angol cigaretta után már mosolygva tudtam körülnézni.

Frakkos, szmokingos urak, mélyen dekolált estélyiruhás hölgyek. Fialatok és szépek. Öregek és csúnyák, hamvasszőkék és éjféketek, bronzszínűk és hófehérhajúk. Bajos lett volna megállapítani, melyik volt kokott és melyik nagyhercegnő, melyik amerikai olajkirály viruló özvegye és melyik tíz állam rendőrsége által körözött nemzetközi kalandornő.

Körülnéztem és egyszerre csak megakadt a tekintetem egy magányos nőn, aki szemben ült velem egy kisebb asztalnál és valami italfélt szürcsölt szalmazálon. Olyan szőke volt a haja, mint mifelénk az orosz mezőkön a búzakaralász — és székesége arcának hamvas rózsaszínűsége, a fölötte csüngő zöldre tompított lámpafény sugarában és fekete gyöngyös csipke ruhájában még a kellelénél is jobban érvényesült. Talán tizenöt lépéssnyire ült hozzám és így még azt is meg tudtam felfelni, hogy a szem világoskék, kicsi szája kissé vastag, de szép, az ujjai, ahogyan néha idegesen dobolt velük az asztalon, hosszúak, finomak. Hegedűművészeknek szoktak ilyen ujjai lenni.

Lehet, hogy a gyöngyöző francia ital már a fejembe futott, különben nem szoktam ismeretlen nőkkel vakmerő lenni, — de amikor tekintetem ismét megakadt ezen a feketecsupkés, szőke nőn és éreztem, hogy belekapcsolódik ragyogó kék szemének nyílt tekintetébe, akkor diskretnen feleltem a pezsgőspoharamat.

Mosoly suhant át a rózsaszínű arcon. Tíz perccel később, künn a terraszon megkérdezte tőlem:

— Mennyit vesztett?

Főlényesen tekinttem látszanai.

— Szóra sem érdemes.

Helén, — mert Helénnek mondotta magát — nem nyugodott.

— Nézze, én régóta figyelem már magát. Tudom, hogy volt, amikor nyert is, de ezek a nyereségek csak látszólagosak voltak. A végeredményben maga állandóan vesztett, amit azután csak betételt a mai éjszakai vesztesége.

— De miért érdeklí ez magát annyira? — kérdeztem tőle.

— Nem érdekel, csak néha, mint most is, arra gondoltam, hogy maga még annyira fiatal és... és ha már... nem..., nem tudom hogyan, de annyi pénznek a birtokába jutott, akkor... azt mégsem szabadna olyan könnyelműen itt kockára tenni.

Helén nem nézett reám, amíg ezeket a szavakat mondta. A tekintete a tenger vizét simogatta és valahová a messzeségbe vesztett.

Lehet, hogy még mindig a pezsgő dolgozott az agyamban, mert félig mámorosan, félig sután, ezt mondtam:

— Helén, én gazdag akarok lenni, nagyon gazdag, hogy...

Helén csodálkozva fordult felém:

— Hát... hát nem az? (Folyt. köv.)

16.
ROBINZON-ÉLET

Mihelyt a sziget partjaira léptünk, elemi erővel tolokodott a szívünk felé az utálat, amit a tenger, a hajó, a vihar, a só, a hullám iránt éreztünk hirtelen.

Hajónk sértetlenül, üzemképes maradt az öbölben. Két napig feléje sem néztünk. Felváltva örködünk egy magaslaton, ahonnan mindenfelé el lehetett látni, közben pedig egy tágas barlangot szemlélünk ki, ahol majd meghúzzuk magunkat. A nagybeteg Schlothheim a barlang szájában feküdt, kényelmes hordágyon, s egy világért sem hunyta volna álomra a szemét. Százszor megesküdtök, hogy ezennel befejezte tengerészeti pályáját... De azért néha átpislantott a Baltrumhoz, amely sötéten, árván, elhagyottan himbálódzott a dagályban.

A harmadik nap estején egyedül sétáltam a tengerparton Patriciaával.

— Patricia... valamit mondanom kell... valamit közölnöm kell magával, — kezdtem a beszélgetést. — Hiszen tudja, hogy átkozott sorsunk egyelőre áhidalhatatlan akadályokat von közénk. Egyszer azonban vége lesz a háborúnak, a gyűlölet bástyái összeomlanak s akkor...

— Ember és ember... akkor... szabadon szoríthat kezét, — rebegte Pat.

— És akkor én eljöhök magához Angliába, elmondhatom, amiről most talán nem is szabadna beszélnem. Maga eljönne velem a puszták hazájába, ahol nemes búza veti a termést, piros gyümölcs lóg a fákon, ahol a kék Duna vize hőmpölyög a tenger felé. Nekem is van anyám, nekem is van otthonom, amelynek ablakaiban virágok nyílnak s melynek ablakfüggőnyeit vidáman lobogtatja a friss, illatos, tiszta szél. Higye el, otthon lenni még szebb, mint itt lenni a magányban.

Karjaimba öleltem a finom, törékeny lányt és szenvedélyesen megcsókoltam. De ebben a pillanatban valami sötét árnyra figyeltem fel. Az árny az erdőszélen, alig húsz lépésnyi távolságban mozgott és meglehetősen gyorsan imbolygott hosszúra nyúlva a holdfényben.

Nem szóltam róla Patriciaának, de siettettem a hazamenést. Tüzetesen megvizsgáltam a társaságot: mindenki együtt volt s mindenki azt állította, hogy pillanatra sem távozott a barlang szájából.

Meghült bennem a vér: a szigeten még valaki él rajtunk kívül!

Azon az éjszakán azonban vállaltam az őrségállást a hátralévő néhány órára. Fegyveremet magamhoz vettem s mielőst meggyőződtem arról, hogy társaim elaludtak, a sötétség leple alatt óvatosan kisorsantam a tengerpartra, ahol az árnyat imbolygón láttam. De hiába kutattam át az erdőszegélyt, a sziklás partot, az egész öbölkörnyéket: csak néhány madarat sikerült felvernem éjszakai nyugvásából. És ez egy egészen apró fénypont volt!

Az öblön túl, eléggé messze, egy szirtfok végén lámpa villant! A lámpafény hol el-

tűnt, hol fényesen felcikkant ismét. Néhány percig elgondolkozva medítáltam a teendőmön. Felverjem társaimat?

Végül mégis csak azt határoztam el, hogy megközelítem a rejtelmes lámpafényt. Mikor már egész közel érkezem, kiderült, hogy a titokzatos lámpa egy szikla tetején csillog, mint egy tüzes szem, amelyet sűrűn hunyorgatnak.

Most már a legnagyobb óvatossággal közeledtem egy kunyhó felé, amely a szirtfok tetején állt! Tömör, nehéz fából ácsolt épület volt ez, magas rudak nyúltak ki belőle, drótok csillogtak, mint finom érc-hajszálak a magasban. A kunyhó körül néhány fa állt.

Már csak húsz-harminc lépésreire lehettem, amikor az épületből kilépett egy magas, nyúlánk alak, lámpával a kezében, odament a sziklanyúlvány szélére és meglóbálta a tüzes szemet. Több kört írt le vele, aztán megint visszament a kunyhóba. Ezt az alkalmat használtam ki. Amilyen halkán csak tettem, odasurrantam a házhoz. Ablak volt rajta: ezen végtelen óvatossággal benéztem. A kunyhó lakója egy durván ácsolt asztalnál ült s a sötét sarkokban újabb világos pontok hunyorgtak... majd felesendült a kunyhóban egy dal, egy zenekar csengő-bongó muzsikája!

A háttér tűzszelei rádiókészülékhez tartoztak!

Meghúzódtam tehát az épület egyik sarkánál, amelyet nem világított be a holdfény és hirtelen hosszúranyúlt macskanyávogást utánoztam. Az idegen pillanat múlva már künn volt, elúgrott s a következő másodpercben rárontottam. Váratlanul az idegen mozgékonyabbnak bizonyult, mint hittem, mert elugrott előlem s most ott álltam közte és kunyhójának ajtaja között.

— Fegyver van nálad, — mondtam nyugodtan, — s biztosítom, az első gyanus mozdulatra lelévöm. A kunyhót embercim körülvették. Ne próbáljon ellenállni!

— Yes, — válaszolta az ismeretlen, akit angolul szólítottam meg, — mit akar voltaképpen?

— Azt, hogy kövessen.

— Ez lehetetlen. Ez a kunyhó az én örömlomám...

— Jöjjön közelébb és mutakozzék be. Ez csakhamar meg is történt. Az idegen elem lépett. Csinosarcú, magas, kisportolt termetű angol volt. — Maga honnan jön és mit akar, mondja meg már! — mondotta, de mielőtt válaszolhattam volna, olyan ökölesapás ért, hogy beletántorodtam. Ha az idegen ökle csak valamivel feljebb talált: elterülök. Így azonban az ütés a nyakamat érte, belémszorította a levegőt. Eljetttem a puskámat, de nem vártam meg, míg az idegen utánahajlik. Rávettem magam, hónom alá sikerült szórítanom a fejt és teljes erőmmel lesújtottam a tarkójára.

Am az ellenfél is erőteljes legény volt. Kinyomakodott a szorításomból s miközben egymásután mértem rá ütéseimet, ha meg is tántorodott, mégis harc képes maradt. Valósággal szétverte az állkapcsomat. Irizatos fájdalmakat nyilat belém a támadása. Félrúgattam a puskát s most a fejemmel az idegen gyomrának rohantam. Végül is összelelkeltünk s egyértelműen a sziklafal szélé felé vonszoltuk egymást. Egyre másra kaptam az ütéseket, egyik szemem bedagadt, a homlokomról és a szájam szögleteiből vér csörgedezett. De, amikor már azt hittem, hogy alulmaradok, az idegen egyszerűen megszólalt:

— Hagyja abba, maga barom. Megadom magam.

Zihálva, krákgova álltunk meg egymással szemben és törölgettük a vért magunkról. Egy gyors mozdulattal felkaptam a fegyveremet.

— Főlőleges óvatosság, — dadogta az idegen, — ha egyszer Harold White azt mondja, hogy nem támad, a szavára mérget vehet!

— Újjon le ott, ahol most áll és adjon választ a kérdéseimre. Németek vagyunk, a kényszer hozott ide bennünket és elképzelheti, hogy nem akarjuk bevárni itt az újévet. Egyet megígérhetek. Ha nem hoz a nyakunkra hadihajót, hanem valami szénrel jól megrakott napszámosgőzöst sikerül idecsalnia, amelytől elvehetjük az üzemanyagot: maga megszabadul tőlünk, a hajót sem bántjuk, csak a szenet rakjuk át a gőzösünkre és elszelünk innen.

— A manóját, hogyan csináljam ezt? Honnan varázsoljak ide magának szénrel bélelt teherhajót?

— Vállalja, hogy teljesíti kívánságomat? Ha nem, kénytelen leszek azt maga nélkül elvégezni, de ez esetben, miután segédcirkáló vagyok, ripityánkka fogom lóni a maguk bárkját és az idecsalt hajót is. Katona vagyok, szavamot megtartom.

— Hát jó, engedjen a készülekem mellé. — Ha nem azt teszi, amit kívánok, azt hiszem tudja, hogy szitává lövöm!

Bementünk a kunyhóba, én az angol háta mögé álltam s miközben az végigkutatva az étért, rágyújtottam egy finom cigarettájára. A rádió serényen dolgozott s hirtelen az angol felkiáltott.

— Ezt a szerencsét! Panamai hajó a közelben. Ezt odaadom magának. Most hagyjon dolgozni, az adásomat ellenőrizheti! Azért vagyok itt ugyanis, hogy összekötő legyek Hawai és Gvam amerikai támaszpontok között. Tehát: szállítom magának Panamát, de aztán hagyjon békén!

Az angol valóban leadta a hívást: „Halló, halló, Costarica! Tundeam szigeten... végveszély... azonnali segítséget... élelmiszerek hiányának... öten vagyunk... csak ennyival kell és megmenekülünk... fegyverünk nincs... jöjjetek gyorsan!”

— Meg van elégedve?

— Köszönöm. Mikor érkezhetsz az a hajó? — Hatvan-hetven mérföldnyire van, tehát öt-hat órán belül. Hogy maguk mit csinálnak vele, nekem tökéletesen mindegy. Ha a társaim megjönnek, szívesen átlátogatnék a hajójukra egy pohár whiskyre. A meghívást azonnal és készséggel megtettem, aztán magamhoz vettem a társaság összes fegyvereit és elbúcsúztam az „árnyembertől”.

Egy óra múlva mindnyájan a Baltrumon voltunk, üzembe helyeztük összes fegyvereit és vártuk a hajót. Közben kihajolodott. És úgy hat óra tájban a horizonton megjelent a panamai hajó füstjének fekete sávja. Az áldozat teljes gyorsasággal közeledett...!

(Folyt. köv.)

Háztartás

Sajtleves: Tizenöt dkg sajtot megreszelünk, egy réteget belőle a levesestál aljára teszünk és reá vékony pirított zsemlyekockákat, a berakást így folytatjuk: 4 dkg vajban kevés reszelthagymát pirítunk világosra, egy kanál lisztet adunk hozzá és megpirítjuk, lassan fővő vízzel felelesztjük, jól elfőzzük. Sózzuk és hagyjuk néhány percig állni a meleg sütőben.

Karfiol-pudding: Két szép karfiolt nem nagyon puhára főzünk. Egy formát zsírral kikenünk, a karfiolt szétszedve körülrakjuk, a közepét a következő töltelékkel kitöltjük: egy fél libamellet bőröstől puhára párolunk, megdaráljuk, 1 tojást, sót, borst és kevés tejfelt keverünk hozzá, a karfiol középsőrére tesszük és gőzben 1 óráig főzzük.

Burgonyalabda: Három dkg vajat habosra dörzsölünk, adunk hozzá 2 egész tojást, megsózzuk, kevés cukrot is teszünk bele. ½ kg burgonyát megfőzünk, ha kihült megreszeljük és elkeverjük az egészét, valamint 2 evőkanál lisztet is adunk hozzá. Az anyagból kis golyókat formálunk, forró zsírban kisütjük pirosra. Tejét reszelt sajttal behintjük.

Töltött libanyak: Egy hízlalt liba nyakbőrét óvatosan lefejtjük, a zsírt leszedjük róla, lábosba tesszük. Ehhez a zsírhoz adunk 25 dkg sertéshúst, darabka májat felaprózva. Pároljuk. Kevés reszelt-hagymát is teszünk bele. Hozzátehetjük a liba apróra vágott zuzáját is. Mikor mindez megpuhult, húsörlőn átdaráljuk, adunk bele kevés vízben kifőzött rizst, de ne sokat. A libanyakat egyik végén összevarrjuk, a töltelékét fűszerezük, beletöltjük és alul is összevarrjuk. Megsütjük, hidegen felszeletelve is kitűnő.

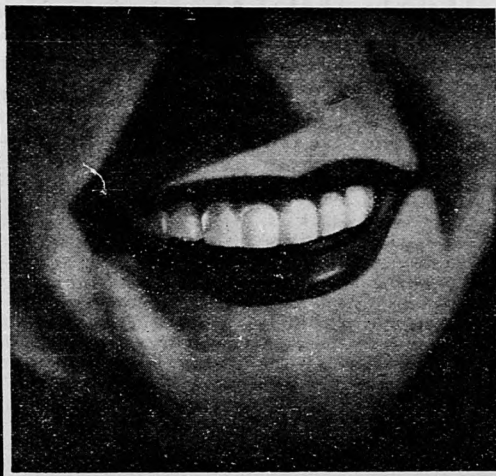
Tormamártás zsemlyével. Egy zsemlyének a héját lereszelve, a zsemlyét vékony szeletekre felvágjuk, 1 deci tejfölből, 4 kanál lisztből habarást készítünk, húslével vagy vízzel higitjuk, a zsemlyét beletesszük, sőt, cukrot adunk hozzá és ha jól felforrt, a tormát is beletesszük. Tálaláskor 1 deci tejfelbe 1 tojás sárgáját keverünk és hozzáöntjük.

Tésztareceptek

Diósszelet: Egy csésze tej, 1 csésze cukor, 1 csésze liszt, 1 egész tojás, 1 evőkanál olvasztott vaj, 10 dkg darált dió. Ezeket jól elkavarjuk és végül 1 sütőport adunk bele. Keskenyebb kikent tepsiben sütjük. Vékony szeletekre vágjuk, ha kihült.

Boszorkány-fánk: Négy kanál cukorport 4 tojás sárgájával jól elkeverünk, beletesszük a tojásfehérje kemény habját. A palacsintasütőbe 2 kanál olvasztott vajat teszünk, a tészta felét beleöntjük és 2 percig sütjük, vajjal kikent tányérba tesszük és ízzel bekenjük. Azután éppen így megsütjük a tészta másik felét és ráborítjuk az első tésztára, 5 percere a sütőbe tesszük és asztalra adjuk.

Káposztáspalacsinta: A káposztát megreszeljük, mint a réteshez szokás, besózzuk és egy óráig hagyjuk állni. Azután megpároljuk, izlés szerint cukrozunk és borsozzuk. Palacsintatésztát készlünk és ha kihült a káposzta, belekeverjük a palacsintatésztába. Megsütjük, mint ahogy a palacsintát szoktuk.

Chlorodont fogpasztával

*szépek és
egészségesek
a fogak*

Porhanyós burgonyalépeny: 25 dkg lisztet, 10 dkg zsírral összedörzsölünk, 25 dkg áttört, kihült burgonyával, kevés sóval, 15 dkg cukorral, késhegynyi sütőporral s egy egész tojással jól összegyúrjuk. Két részre osztjuk. Kinyújtjuk, tepsibe téve ízzel megkenjük, ráhelyezzük a másik lapot, tojással megkenjük, megsütjük.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötötű

MUNKÁJÁT VÉGI EL A

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX. század szenzációjával Munkája kézimunka. Minden minta köthető. Néhány óra alatt köthet pullovert, blúzát vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P 45.—, „RAPID” (98 tűvel) ára P 35.— Kérje 13. ismertetőt. Árutorgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-utca 2, félemelet 3. Telefon: 188—385.

Teffelespogácsa: Tizenhárom dkg zsírt, ½ liter liszttel összekeverünk, kevés só, kávéskanál cukor és annyi tejfölt adunk bele, hogy a tészta ne legyen kemény, ujjnyi vastagra kinyújtjuk, pogácsaszaggatóval kivágjuk, tojás sárgájával megkenjük és forró sütőben rózsaszínre sütjük. Melegen tálaljuk.

É T R E N D

DECEMBER 1-TŐL DECEMBER 10-IG

- 1. HÉTFŐ.** Ebéd: cellerleves, sajtosmetélt. **Vacsora:** ludaskása uborkával, kompót.
- 2. KEDD.** Ebéd: bableves, párolt libamell, karottafőzelék, ízes csodakifli. **Vacsora:** tea pirítóssal, sajt.
- 3. SZERDA.** Ebéd: húlleves, főttús, céklamártás, burgonyakörítés, tokrétes. **Vacsora:** rakottkarfiol, uborka, kompót.
- 4. CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: ragouleves, csirkepörkölt tarhonyával. **Vacsora:** kávé, vajaskenyér, méz.
- 5. PÉNTEK.** Ebéd: köménymaglevés, parajfőzelék, kenyérlángos. **Vacsora:** gombásfogás, burgonyasaláta, befőtt.
- 6. SZOMBAT.** Ebéd: karfiollevés, kirántott hal, babsaláta, palacsinta. **Vacsora:** székelygulyás, gyümölcs.
- 7. VASÁRNAP.** Ebéd: pulykaapróléklevés, pulykasüll, burgonyapüré, káposztasaláta, gesztenyétorta. **Vacsora:** délről sült, vegyes sajt, befőtt.
- 8. HÉTFŐ.** Ebéd: gombaleves, kelfőzelék kolbászszelékkel, mákosbukta. **Vacsora:** nyúl-szálléom tormásceklával, sajt, sült gesztenye.
- 9. KEDD.** Ebéd: burgonyaleves, nyúlgerinc vadász káposztáspalacsintával, befőtt.
- 10. SZERDA.** Ebéd: paradicsomleves, majoránna-metélt, gyümölcs. **Vacsora:** vagdaltpecsenye, cellerleves, sajt.

Száraz, érzékeny, ráncosodó arc?

Vitacit rögtön segít!

Ráncolaj P 3.30. Ránckrém P 5.—

LORÁND KÖZMETIKA, Budapest, Mussolini-ter 3.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

ÚJ ROVATUNK. Felhívjuk kedves előfizetőink szíves figyelmét új orvosi rovatunkra, amelyek vezetésére Weninger Antal dr.-t, a kiváló fiatal tudóst kértük fel, aki nőorvos és belgyógyász. A nőt megismerhetetlenül és fontos érdek fűzi az orvoshoz s mi súlyt vetünk rá, hogy előfizetőinknek elsődendő orvos-publicista álljon rendelkezésükre. Weninger Antal dr. nemcsak kitűnő doktor, hanem nagyszerű író is. Nemesak tanulni lehet tőle, hanem élvezet olvasni is. Értékes cikkein túlmenően tanácsaival is a hölgyek segítségére siet, a lap orvosi rovatában, vagy levélben, a válaszbélyeg beküldése mellett. Örömmel üdvözöljük őt a Magyar Nők Lapja szerkesztőségében s komoly munkáját szeretettel ajánljuk kedves előfizetőink figyelmébe.

Kostyán Zita

kézimunka, fonal, előnyomda, monogramok, montirozás,

**függönykészítés
hozott anyagból is**

Bpest, V., Szent István-körút 24
(udvarban)

Özv. O. Lajosné. Szeretnők éreztetni, hogy mennyire örültünk sorainak. „Szomorú napok jöttek életembe s ilyenkor közlékenyebbé válik a szív, jólesik egy jó baráttal elbeszélgetni és én mindig annak éreztem a „Magyar Nők Lapját”. Valahogy nem újság, hanem élő és érző ember közellétét éreztem.” Azért idéztük ezeket a kedves sorokat, mert a szeretet kiapadhatatlan, örökké friss forrása szökik benne magasha s elbűvöl a szíve visszahulló, csillogó gyöngyszemekkel. Köszönjük ezeket a szép, meleg szavakat. Büvös varázus sokáig emlékeztet írjokra.

TANFOLYAM. Főzötanfolyamokat időnként rendez a *Katholikus Háziasszonyok Szövetsége* (VIII., Mária-utca 7). Szíveskedjék náluk érdeklődni, hogy mikor rendeznek újabb tanfolyamot és mik a feltételek.

A „Hormocith B” krém minden nőnek a szépséget, a sikert jelenti.

ERZSÉBET ASSZONY. Sajnálattunkra, a mi véleményünk a beküldött versről nem egyezik azokéval, akikre hivatkoztunk. Vagy más versekről mondtak véleményt. Ez a kis vers még nagyon gyöngé. Nyom-

Orvosok ezrei ajánlják a Togat-t

rheumatikus és köszvényes fájdalmak ellen, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, tag- és ízületi fájdalmaknál, valamint meghűléses betegségek ellen. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

tatásban nem is volna közölhető. Szívesen elolvassuk minden munkáját s ha tudunk közöltük értékeset, helyet adunk lapunkban.

Ismert név. Minden levélíró kérheti, hogy az általa választott jellege alatt válaszoljunk, de csak névvel és címmel ellátott levélben. Még a legegyszerűbb ember is tisztában van azzal, hogy ha valakitől szíveskedjen kér, első az, hogy bemutatkozik. A levélben való kérésnél a bemutatkozást a név aláírásával helyettesítjük. A szerkesztőség diszkreciójában nem kételkedhetik senki, mert a levélírók bizalmát figyelembe tartjuk.

Tigris. Köszönjük az Ön kedves és értékes elismerését. „Azért szerettem meg a Magyar Nők Lapját, mert szív is van benne és én, aki oly kevés szeretetet kaptam eddig, egy megértő barátot fedeztem fel benne.” Szeretettel olvastuk el a verseit. Jó és szép az „Egyszer” című vers első szakasza, de a másik kettő már el-lankad, összeroppan, nem tudja követni az elindulás szép, egyenes tempóját. Az „Ösz”-ről sem mond újat, képei megszokottak. Az egész csak utánzat, nem tudott verseibe eredetiséget önteni. Sem mint erkölcsi siker, sem pénzkereseti forrás nem ígért. Ezzel a rideg igazsággal szembe kell nézni és sem Önt, sem mást nem vezetünk félre csak azért, hogy szépet és jót mondjunk. Leveléből erősen ismertük meg, aki tud és akar harcolni a tehetségeknek megfelelő területen, de nem ragaszkodik konokul a versírással való pénzforráshoz, amely még fel sem bukkant a közelében. Kívánjuk és nagyon szeretnők, ha mielőbb meggyógyulna és folytathatná munkáját.

Az összes szépség hibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépféltészer. Vidékre postai szétküldés.

FÖLDESNÉ „JUNÓ” kozmetikai intézete

Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is!

P. DELVIDÉK. Óvónőképzőbe való felvételhez négy középiskolai bizonyítvány szükséges. Magánúton nem lehet megszerezni az oklevelet. Állami Óvónőképző Intézet címe: Budapest, VII., Rózsák-tere 7.

TÓTH LAJOS FEST-TISZTIT

V., JÓZSEF NÁDOR-TÉR 9. TELEFON: 181-297
VI., KMETTY-UTCA 21. TELEFON: 116-727

Egy férj és egy apa. A „Fenyegedett feleségek” körüli vitába Ön olyan súlyos vádakat dob bele, amelyekkel szemben nem foglaltunk állást, mert a másik felet is meg kellene kérdezni, hogy kihámozhasuk, kinek, mennyi része van abban, hogy keserű harccá mérgesedhetett házasságuk. A tárgyilagos szemlélet — belátja — ezáltal nem áll módunkban. Jóhiszeműen elfogadjuk, hogy Önnek is igaza van, de fenntartjuk a fenyegedett feleségek panaszát. Nem tagadhatjuk, hogy ok nélkül ők sem találnak ki szörnyű meséket és paszsióból nem tetszelegnek a megcsalt feleség mártír szerepében. Övön Isten attól,

hogy általa oszítunk. A felelőtlen rágal-mazás ellen azok a feleségek tiltakozna-nak a leghevesebben, akiknek nincs, nem lehet panaszuk a férjükre. Nagyobb a rendes, meglegedett családi életet élők száma, mint a panaszosoké, de mivel ők csendben élnek, róluk ritkábban szól a fáma. A jót halkán mondjuk, míg a rossz-szat kikiáltjuk a világba. Természetes, hogy ezt többen meghallják. A nagy zaj-ban élvész a szívek hangja, pedig az volt a célunk „Fenyegedett feleségek” cikkin-keivel, hogy az érdekelteket megmentsük és nem az, hogy hiábavaló vitára adjunk alkalmat. Nem rajtunk mult, ha süket fü-lekre talált szavunk, épen azoknál a fér-jeknél, akikért fródtott.

Mítesszeres, pórús, petyhüdt areu?

Vitacit arepakolás rögtön segít!

Kapható szaküzletben, patikában, vagy LORÁND KOZMETIKA, Bpest, Mussolini-tér 3. — 56 ill. bé-lyegért küldi. ISMERTETŐ INGYEN.

Ha elhagysz is... A kezdeményezés mindenkor a férfitől indul ki, bár ők ezt el-hárlítják maguktól és a nőt teszik fele-lőssé, mint aki elsőnek röpíti fel a sze-relem szikráját. Egyiknek is igaza lehet, a másiknak is. Eldöntve ugyanis nincs, hogy kit terhel a felelősség azért, hogy melyikük lobbantja lángra a tüzet a má-sik szívében. De ennek a lénynek a meg-áll-pítása talán nem is fontos, hanem fontosabb azok a mély nyomok, melyek azután keletkeznek és mutatkoznak meg a lélek tisztá, érintetlen felületén, amikor az érzés hatása jelentkezik. Vannak, akik ezzel a hatással tudatos és ravaszul visszaélnék s a gyöngébb, mint egy meg-büvölt madárka vergődik és nem tud za-badulni a szinte végzetes erővel teltett körből. Ebben az állapotban nem lehet revánra gondolni, legfeljebb kiszabadul-ni lehet, de ehhez is nagy elhatározás és még erősebb akarat kell. Ez már a gyó-gyulás első jele. Öntudat, szilárdság, el-szántság legyőzi a habozást, eloszlatja a kételet, megszünteti a zűrvart és vilá-gossá, egyszerűvé válik a probléma: hogy ez a szerelem nem a házassághoz vezet. Pedig minden igazi szerelemnek a ház-as-ság lehet a végcélja. Csálódott, a férfi másképpen gondolta. Lelketlenül és fele-lőtlenül majdnem szörnyű örvénybe so-dorta, ha idejében fel nem ismeri, hogy minden további lépés a veszélyhez viszi közelebb. Mikor észrevette, hogy Ön haj-landó behínyt szemmel követni, ürügyet keresett a szabadulásra. És ezzel betető-zte művét. Szerencsére lélekjelenlété nem hagyta el és elandalodása egyik percről a másikkra akcióvá keményedett és szét-feszítette ennek a méltatlan szerelemnek bilincseit. Persze, nem lehet ezt könnyek nélkül elintézni. De jobb előbb, mint utóbb sírni. Ezek a könnyek elmosás bá-natát, a későiek soha el nem apadnának. Budapest. Kivánságának szívesen tettem eleget és verseit elolvastam. Természe-ten a kritikusi igényével. Azt azonban ne vegye rossz néven, hogy kedves barátón-jével, „a legjobb kritikussal” nem azono-

Üde, bársonyos
arcot varázsol a
Földes Margit-krém

sítom magam, mert Ön kritikát vár tőlem, hogy a saját versei értéke felől tájékozódjék. Van bennük értékes gondolat, az érzések hulláma is kicsap, ami minden ilyen gazdag lélekben él. Azonban a versek technikájával, a kifejezési készséggel baj van. Tökéletesebb formába öntött költeményt várok Öntől s ha ilyet kapok, szívesen meg is jelentetem.

Eljuttatjuk kedves olvasóinkhoz az alábbi levelet. Kivételt teszünk, amikor leközöljük, mert e levél arról győzött meg, hogy nem egy unatkozó, szórakozást kereső fiatal ember, hanem a munka hőse, a komoly, becsületos férfi vallja meg benne a család, az igazi feleség, a minta anya és jó háziasszony után való vágyakozását.

Szavatolt, 100%-os

ANGÓRAFONALAKAT

a termelőtől vegyen!

„HUNGARIA” fonallakata, Király-u. 94,
II. 8. T.: 422-612.

Megtudjuk, milyennek képzelem el az ideális feleséget. Ha ideje volna, bebarangolná az országot, hogy megkeresse, akit Isten a számára rendelt, de dolgozó ember, nincs erre ideje. A mi szerepünk csak annyi, mint mesében a varázsszó: kinyitjuk előtte, az ismeretlen előtt zárva tartott ajtókat és inkognitóban, mint a mesebeli herceg, elmondhatjuk házassági tervét s ha visszhangra talál, választ „Budapest

33.4 jelígyével továbbítunk. — „Igen tisztelt Szerkesztő úr! Már-már megbántam, hogy nekikeseredett hangulatban írt levelemmel oly szerénytelenül vettem igénybe szíves türelmét. Leírhatatlan örömet okozott, hogy válasza meitatott.

Mielőtt kérésemet megismételném, engedje meg, hogy bemutatkozásképpen néhány adatot közöljek magamról:

Harmincharmadik évemben vagyok. Életem kétharmadát gondtalanul és sok örömben töltöttem a szülői házban. Atyám elhúnytával megváltozott minden. Főiskolai tanulmányaim is félbeszakadtak s a lét küzdelmeivel meg kellett ismerkednem. Különböző országokban és foglalkozási ágakban kerestem továbbjutásomat. Útépítéshez kerültem, mely munkakört annyira megkedveltem, hogy pályámnak választottam. Esténként a fizikai munkától elfáradva szövöttem terveimet, melynek végső célja egy önálló és saját üzem alapítása volt. Elgondolásaim megvalósítása érdekében minden erőmmel küzdöttem. Lemondtam szórakozásról, dohányzásról, — csak a kilüszött célohoz vezető utat egyengtettem. Ekkor vetődött fel bennem a gondolat, mily jó volna egy *élet-társ, akivel együtt dolgoznánk és együtt örülnénk közös munkánk gyümölcsén*. Ön azt írja — nincsenek-e túlzott igényeim? — Nehéz azt tárgyilagosan megítélni. Az eddigi eredmény után ítélve, minden rejtett hibát sejtő aggály jogos s érdekes. Az igényeket érintő elvem az, hogy aki velem közös sorsra vállalkozik egy életre, az anyagi felkészültségben semmiben se muljon felül, mint ahogy a jogokban és kötelességekben, örömben és bánatban is illő az egyenlő arányban való részesedés. Ezt vallottam akkor, mikor munkakedvemem és önbizalmamon kívül semmim sem volt, azt tartom ma is, mikor saját tervezésű és közreműködésemmel épült kicsi házamba visszahúzódva, intézhetem szerény gazdaságom, szépen indult vállalatom ügyeit. Félek, hogy igényeim nem anyagi vonatkozásokban szerénytelenekek. Kérem megengedni, hogy lehetőleg pontosan körvonalazzam elképzelésemet leendő

Egyszeri kísérlet meggyőzi Önt e készítmények megbízható jóságáról.

Citrom „C” vitamindus készítmények:
Szeplo elleni kenőcs; zsíros kenőcs éjjelre; nedvűs krém, nappalra pűder alá; fényvédő krém és fényvédő pűder; olaj arc tisztításra; ráncatlanító olaj; napolaj; arcvíz fényes, miteszeres, zsíros arcbőr és pattanás ellen; pűder minden szímben; arc- és szájrűzs, színezése rűzsaszírommal; Citrom kölni.

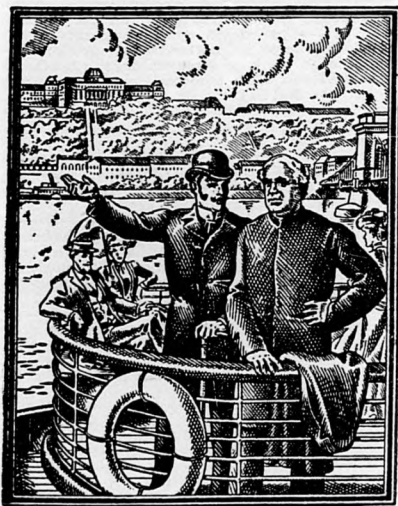
Egyéni arc- és fénykezelések. Hajszálirtás. Villanykezelés. Testaranyítás (fogyasztás).

Schadek Antalné Budapest, IV. Váci-utca 9. I. em. 3. Corso-moziház.

Vidéki szétküldés az összeg és 70 fillér portó-költség beküldése ellenében.

feleségemről, akit így képzelek magam elé:

24—26 éves, testben és lélekben egészséges, szép, jóalakú, jókedvű, amellet komoly gondolkozású. Különleges vágyam a hosszú és koromfekete haj. Szeresse a gyermeket, az otthonát, a családját. Legyen igazi háziasszony, vagy ha kedve és képzettsége úgy kívánja, üzletasszony, de

1898 nyarán látogatott el másodízben hozzánk Kneipp. Az egykorú újságok sokat írtak látogatásáról; ezekben sok olyan érdekes feljegyzést találunk, melyek a bűszöséget ma is nagyon érdeklik és figyelműlekkölű.

FELEJTTHETETLENÜL SZÉP VOLT

Kneipp rövid sétahajózása a kis dunai gőzösn. A büszke budai Vár, a pompás Mátyás templom és a világhírű Lánchíd alatt fel egészen a Margitszigetig. Az egymást váltogató, gyönyörkűdtető tájképek szépsége őt is elbűvölte és valóban felűdülést jelentett ez a kis utazás ennek a fáradhatatlan munkásnak és emberbarátnak.

Mert segíteni, szakadatlanul csak tenni, ez volt mindig célja utazásainak. Ez vezette hozzánk is. Ahol csak megfordult, mindenütt csak ezt hirdette: „Éljünk természetszerűen, együnk és igyunk észszerűen”. Bennünket is erre tanított emlékezetes látogatása alkalmával. Otthonosan érezte magát nálunk és igen sokaknak sietett segítségére önzetlenül, cselekedettel és böics tanáccsal egyaránt. Joggal méltó tehát arra, hogy emlékéit mindenki szívébe zárja. Képmása közkezen forog, hiszen minden olyan csomagyon rajta van az arc képe, melynek tartalma

Kneipp maláta-kávé.

az a maláta-kávé, melyet maga Kneipp adott nekünk.

„PEHELYTOLL” még olcsóbb

Tarka toll 70 fillér, jobb 1.20, sz. vegyes fosztott 1.40, jobb 2.20, még jobb 2.80. Fehér fosztott libatoll 4.20, jobb 5.20, még jobb 6.20, kimondott jóminőségű 7.— P. Pehelyest 8.— pengőtől szállít 5 kilós papírszak-össomlásban bérmentve, utánvétellel. **Tisztviselőknek 3% kedvezményt nyújtok.**

VARGA ANTAL ágytól-vállalata, Kiskunfélegyháza.

minden körülmények között és elsősorban feleség és anya. Kerülje az izléstelen és a feleség komoly hivatásával összeférhetetlen kozmetikai segédeszközöket és saját s leendő gyermeke egészségére ártalmas dohányszálat. Legyen takarékos, rendszerető, feltétlen igazmondó. Katolikus vallás és zenei képzettség az, ami gyorsabban közelebb hoz bennünket s egyben be is zárja „*tűlzott igényeim*” sorát.

Elképzelésemet ösztíntén adtam elő, hogy csak Önnek merem. Érzem, súlyos a kérés, mellyel ismeretlen olvasói és tisztelői sorából előléptem; tudom, mily nagy feladatra vállalkozik, mikor ilyen életre kiható dolgokban segítő kezét nyújt. Mikor önző módon előálltam kéréssel, önkéntelenül eszembe jutott, ismerőseim és barátaim sorában hányan vannak, akik szorgalmasak, szerények, s minden idejüket leköltő munkájuk, hozzám hasonló módon szomorú egyedüllétre kárhoztatja. Akik könnyebb életmódot választottak, a legjobb és általuk soha kellően meg nem becsült életfársakra találnak! Talán lehetne ezen az igazságtalanságon változtatni?”

FEHÉRNEMŐT TERVEZ, — KELENGYET, FÜGGŐNY-ÖSSZEÁLLÍTÁST KÉSZÍT

Soós ILONA IV., VERES PALNE-U. 31.

Halk kopogtatás. Mindenik verse egy-egy szög épület. Dobja el a nehézkes és modoros mankót és szárnyaljon könnyen a líra aranyhimes szárnyain. Élessze életre a szívet és zengje azt a belső dallamot, ami ki akar törni, de kemény szavak abroncsa közé szorítja.

Gazdasági, házassági, érzelmi problémáival forduljon **GRAFOLÓGUSHOZ**

Fogad 1—7 óráig, Wesselényi-u. 46. I. 9.
M. Cary. Ünnepek és vasárnap is.

Százarcbőrök már egyetlen nap alatt használna! a „Hormocith B”!

SZESZÉLYES KISLÁNY. Ha Ön állapítja meg magáról azt, hogy „elviselhetetlenül” szeszélyes, mi nem bizonyíthatjuk ennek az ellenkezőjét. Hogy hogyan szokják le a szeszélykedésről, ami sok bosszúságot okozott, igen könnyű, ha megfogadja tanácsunkat. De Ön nemcsak szeszélyes, hanem fegyelmezettlen, durcás teremtés is, s ezt tudva, nem lesz könnyű megrendszabályoznia magát. Ne mondjon ki soha egy szót se addig, míg át nem gondolja, hogy helyes-e vagy sem. Ez a legfontosabb és ettől függ a további hibák leküzdése is. Hojlamos a hangos visszavágásra, amiről szintén le kell szokják és szép, halk, csöndes beszédre trenirozza magát. Nem fog könnyen menni, sokszor megbüntethető a kis rakoncátlan zsarnokot, akinek nehezebb esik a javulás, de meg kell lenni mindenáron. Arra nagyon vi-

Egyedüli biztos hatása a

„**DÉVA**” szórtelenítő krém
Kapható: „DÉVA” Sura, Somogy megye

gyázzon, ha sikerült legyűrni, vissza ne esék a régi megszokott hibába, mert a rossz szokástól nehéz megszabadulni.

Kopogtatok. A kis novellában nyüzsgő alakok az ő kis problémájukkal úgy hatnak, mint egy ismert régi kép, amely rég a padláson porosodott és keresgélés közben ráakadtunk. Lefutjuk róla a vastagon ráakodott port és nézegetjük az elmult alakokat, de semmi kapcsolatunk nincs velük. Oly távol esnek tőlünk szemelgésükkel s bár a szerencsétlenség részvétet ébreszt, de tudjuk, hogy a mai élet, vagy ha úgy tetszik a sors, másképpen intézi el az embert.

Ha én gazdag volnék... Szeretettel csak az kaphat, aki maga is ad szeretettel. A szerelem más valami. Több, vagy kevesebb? Azután dől el, ha az évek átszáguldottak rajta. Ki szólhat bele az Önök legszentebb, legsajátosabb ügyébe? És ne is hallgassanak senkre, mert a házasság

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közzendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Jellegű hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állat kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés első előre beküldendő.

Mimóza, világhírű grafológusnál analízis írásból és fényképről. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-utca 50. Válaszlevegő küldendő.

Rövid, fekete gyakorlózongora háromszáz, kítűnő külföldi jókarban hatszáz, Zongorák, pianók, felülnő olcsón, legcélszerűbb részlete: **Rákóczi-út 67en, zongoraterem.**

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kellemes lakásban 2 pengőtől megszállás, Főgyezőné, Orczy-út 40. I. emelet 10.

Elzalogosított ékszerei, ezüstjeit költségmentesen kiváltom és legmagasabb áron megveszem. Brillánst, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek. Baross ékszerház, Baross-utca 83. Telefonáljon 134—770.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 225—689. Zongoraterem.

Elsősorban szabás ruhákat, kosztümöket legszébb kivitelben készítő divatszalon méltányos árrétt készít ruhákat vidékre is. Kovács Mihályné, Budapest, VI., Terezkörút 15. I. emelet 35.

Budapestre érkezőknek „Uri otthon” méltányosan Erzsébet-körút 2. III. emelet 19. Emke kávéház (Telefon: 22-55-55.)

Pestre érkező családok számára úri otthont nyújtok. Dornáné (Dollákóé), IV., Ferenciek-tere 7. II. 5. Telefon: 398-089.

Legmodernebb szabás-varrás, fehérneműszabászat. Mestervizsga. „Eli” szalon, Erzsébet-körút 46.

Vidékieknek tiszta, szép szobák méltányosan. Erzsébet-körút 27. I. 3. (Telefon: 420—431.)

Zongorák, pianók, világmarkásak legolcsóbban, részlete is. Fenyőné zongorateremben: Erzsébet-körút 26. Bérzongorák olcsón. Telefon: 222—462.

Hajszálakat, szemölcsöket, szépséghibákat véglegesen nyomtalanul, garanciával eltávolított Kovács kozmetika. Tanítványképzés. Ingyen tanácsadás. Postai szétküldés: Terezkörút 1-c.

Zongorahangolás, javítás, harmóniumkészítés, javítás legutjánosabban. Szieber, Budapest, II., Török-utca 6.

Párisban Drecoll cégnél évekig vezetőállásban volt szabás jutányosan vállalja elsőrangú női kabátok, kosztümök készítését. Höflinger, Budapest, IV., Kecksméti-utca 4.

Bundák legolcsóbban, alakítások jutányosan Kókay E. szűcsmesterél, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386—784.

Készpénzért vennék zongorát, pianót. Erzsébet-körút huszonhat. Fenyőné, telefon: 222—462.

Négyeves fiamat örökbe adnám jó családhoz. Leveleket „Szeretet” jellegre kiadóba kérek.

Szentkirályi panzió. Szentkirályi-utca 6. Olcsó családi otthon, szobák ellátás nélkül is jutányosan.

legigazibb és legszentebb célja a gyermek, az életünk folytatása. A gyermekért a szülők a legnagyobb felelősséget vállalják és az édesanyak önfeláldozása a gyermek születésével kezdődik. De ők ezt mind nem érzik, panaszatlanul örököndek ágynál, ha nyugtalan, ha beteg és édes nekik a gond is, amit gyermekeikért majdnem észrevétlenül hordoznak s ők talán soha nem is emlegetik, ha a gyermekek öntudatra ébredésükkor fel nem ismernek, mibe kerültek ők a szülőknek, míg emberré nevelték. A gazdagoknak könnyebb s abban igaza van, hogy érettük szeretne gazdag lenni, hiszen a szülők akkor boldogok, ha mindent megadhatnak gyermekeiknek. Kemény küzdelem a szegény ember számára a család jólétének előteremtése, de ahoia Isten gyermekét ad, oda kétszeresen juttat áldásából is, és ma már nemzeti értéknek minősítik a sokgyermekes családokról való különleges gondoskodást.

Gratológizáltassa írását! Kimerítő analízis fényképről is, problémában tanács, útbajazítás. Molnár István, Budapest, VIII., József-utca 45.

Intelligens nő megismerkedne házasság céljából oly 40 év körüli róm. kat. úriemberrel, aki hozomány és pénz helyett többre értékelt egy becsület, odaadó szívet. Egy-két gyermek nem akadály. Ügyenők ne írjanak. Teljes című levelet „Erdély visszatért” jellegre kiadóba kérek.

Nyugdíjkepes tanítónő férjhez menne magastemelt, középkorú, katolikus úriemberhez. Leveleket „Újévre” jellegre kiadóba kérek.

Női káoszaknamban önállóitána 46 éves, magános, öskereszényű, érettségizett, özvegy férfi elit szalonból többé kítűnő bizonyítvánnyal rendelkező 35—45 éves jómelenésű, középlemetű (magaság cm-ben feltüntetve) öskereszényű, gyermektelen özvegyet, vagy hajadont. Gyakorlati működésről részletes leírást fényképpel mellékelésével kérem. Cím: Ragó Fauszt, Jászapáti.

Gyermekszertető, középkorú háztartási alkalmazottak keresek, két kis gyermekem mellé, aki a házimunka elvégzését is vállalja. Fényképes ajánlatot kérek igény és fizetés megjelölésével. Cím: Mandák Sándorné, Munkács, Dohány-utca 12.

Megbízáható, rendes 30—35 év körüli nőt alkalmazok, aki nagyon szereti a kisgyermeket és aki önállóan vezetne kis háztartást, miután hivatalba járok. Csak jó bizonyítvánnyal rendelkezők jelentkezzenek. Cím: felsőcsernatóni Bod Péterné, Bpest, II., Margit-körút 69. U. 3.

Üriliú, úrileány levelezőpartnert keres. Jelleg: „Zenekezdő”.

Gyermekszertető, négy polgárit végzett leány kisgyermek mellé bárholva elmenne. Leveleket „Kenyérkereső” jellegre kiadóba kérek.

Németül beszéző nevelőnőt keresek egy harmadik osztályos és gimnázium harmadik osztályos gyermekeimhez, aki segítőkész nekik a tanulásban. Cím: Plett Józsefné, Szabadka, VIII., Homok-utca 39. szám.

Vidékre, fiatal keresztény úrileány elmenne gyermek mellé, ahol családtagként tekintenek. Négy középkorú és egy kereskedelmi tanfolyamot végzett. Leveleket „Ürliázhoz” jellegre kiadóba kérek.

Kelengyevarrásra keresek perfect házivarrónőt: vidékre, teljes állással. Leveleket „Kelengyevarrónó” jellegre kiadóba kérek.

Azonnalra ajánlkozók intelligens úrileány gyermekek mellé nevelőnőnek, vagy magányos úrihölgyhez, ahol családtagként tekintik. Cím: Junó kozmetika, Zenta.

Felolós szerkesztő és kiadó: Papp Jenő. Kéziratokat, kisléket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkének és képeinek átvétele és közlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R.-T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 6440.41. Felolós vitéz Bánó Lehel igazgató.

KERESZTREJTVÉNY

AZ ORSZÁG
LEGMODERNEBB

rádió
gramofon
foto

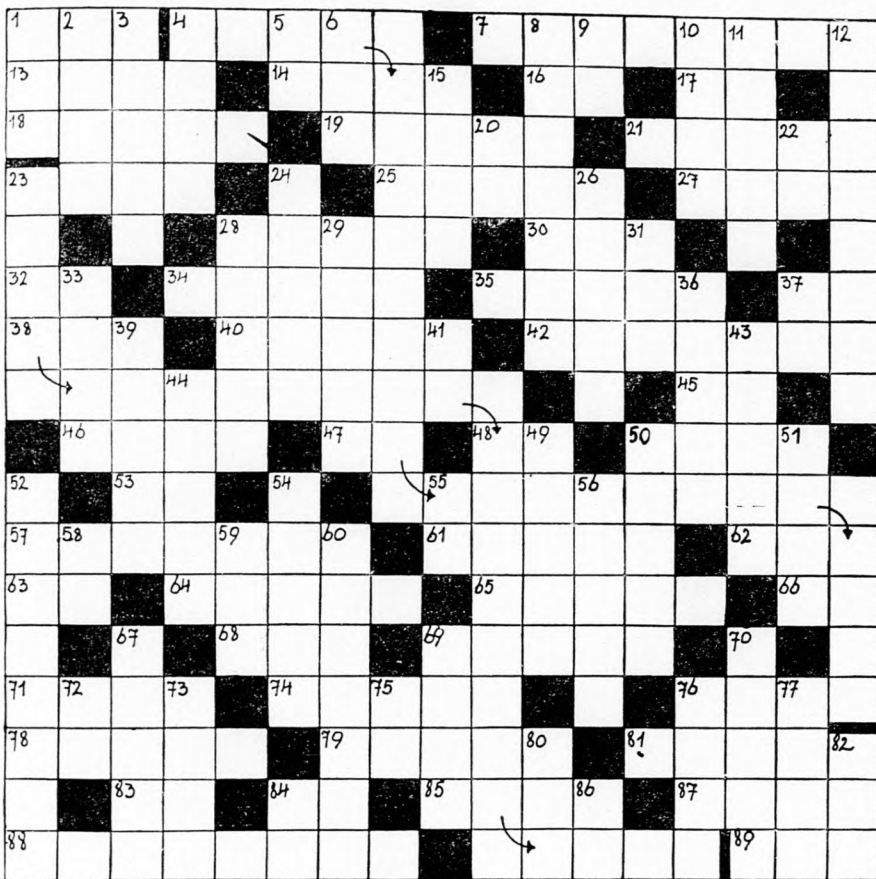
UZLETE

Nagykovácsy

BUDAI FIOKJA

XI., HORTHY MIKLÓS-ÚT 39

AZ 1942-ES RÁDIÓK, ZENEGÉPEK,
FÉNYKÉPEZŐGÉPEK ÉS CIKKEK
ÓRIÁSI VÁLASZTEKBAN.

A november hó 1. számban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése: Vízszintes sorok 1.: Kétszeresen imádkozik, aki énekel. Függőleges sorok 16.: Szív nélkül a gazdag is csak koldus.

FÜGGŐLEGES SOROK: 1. Haszontalan holmi — 2. Örökség-fajta — 3. Neves színművész — 4. Lent — 5. Személyes névmás — 6. Mely személyek — 8. Eredet, származás — görögül — 9. Ybl Miklós — 10. Ingatag bútor — 11. Capitóliumi szárnyasok — 12. Skandináv állam — 15. Portugál pénzegység — 20. Igevégződés — 22. Oroszláni ifjak — 23. Szállóige — 24. Polinéziai szigetecsoport — 26. Francia női név — 28. A Rádió rendezője (Ödön) — 29. Finom füstölthús — 31. Bor — idegen nyelven — 33. Papírjelző — 36. A porcellán alapanyaga — 37. Egyforma betűk — 39. Szigürl — 41. Az argon vegyjele — 43. Rossz indulat — 44. Pép — franciául — 49. A leggyakoribb ásvány, az üvegyártás nyersanyaga — 50. Régi néptörzs, Erdély területén is éltek. — 51. Romantikus arab törzs — 52. Dacos — 54. Híres török hadügyminiszter (pasa) — 55. Kettős betű — 56. Modor — franciául — 58. Szám — 59. Tizenegy — németül — 60. Fehér-orosz tábornok — 67. Afganisztán fővárosa — 69. Napilap címe — 70. Jazon szerelme — 72. Képző — 73. Idegen részlet — 75. E napon — 76. Nagy német bölcselő —

77. Amerikai fillér — 80. Helyhatározó — 82. Tenger — angolul — 84. Idegen tiltószó — 86. Gyakori rövidítés.

VÍZSZINTES SOROK: 1. Könyvrész — 4. Jean Paul mondása — 7. Pótolhatatlan — 13. Féldrágakő — 14. Kijut — 16. Fonetikus betű — 17. A háború vége — 18. Önök — 19. Kicsi — németül — 21. Férfinév — 23. Német hadikikötő — 25. Rostói remete — 27. Kis tudatlan — 28. Alap — idegen szóval — 30. Maró folyadék — 32. Római szám tizen alul — 34. Spanyol férfinév — 35. Tízezer — görögül — 37. Német rt. — 38. Paradicsomi nő — 40. Igen csúnya — 42. Kína legjelentősebb kikötője — 45. Yolland Arthúr névbetűi — 46. Leánynév — 47. Német prepozíció — 48. Sajátkezűleg — 50. Híres nádor — 53. Idegen kettős magánhangzó — 57. Dunántúli város — 61. Alalam — németül — 62. Garas — rövidítve — 63. Arany Tamás — 64. Elpáhol — 65. Attila legkisebb fia — 66. Névelő — 68. Élesít — 69. Lovascskák — 71. Régi levélszőnyeg és régi lovas nép — 74. Versfajta — 76. Nőben legyen sok — 78. Volt romantikus budai városrész — 79. Peng az alföldi rónán — 81. Az alvilág görög istene — 83. Mind Rómába vezet — 84. Mutatózó — 85. Lábrész — 87. Tiltószó, a nyomatek kedvéért kettőzve — 88. Bölcs ítélet — 89. Fémtisztító.

Értékes könyvjutalmaink:

GODWIN WILLIAM „Ahol minden vágy teljesül” című regénye a kifünő angol író rendkívül mély tendenciájú, egzotikus tárgyú alkotása. Expressz tempóban száguldó események izgalmasan forró viharában veszi el a versenyt Amerika, ahol minden vágy teljesül — a lélek nemes, anyagföltői vágyával szemben. A dollár még se váltja valóra az ember álmát.

BÖNYI ADORJÁN „Jómádár” című regénye a kiváló író lenyűgözően érdekes, ragyogó fantáziával megírt, bűbájos szerelmi alkotása a békebeli magyar vidéki társadalom életéből. LÁZÁR ISTVÁN, az elhunyt, tüneményes tehetségű székely író „Omlik az udvarház” című erdélyi tárgyú regénye a székelység ragyogó lelkirajza.

LÁZÁR ISTVÁN másik értékes könyve a „Múmia” című. Az író esapongó fantáziája korlátlanul érvényesül ebben a fantasztikus, keleti tárgyú, szenvedélyes és bizarr regényben.

H. G. WELLS „A tengeri tünder” című regényében a rendkívüli fantáziájú és gazdag skálájú, termékeny író különösen eleven, lendületes, szórakoztató, könnyed, szerelmes történettel küli le az olvasó érdeklődését.

H. G. WELLS „Csodálatos történetek” című művében valóban esadátalos történetek izgalmasnál izgalmasabb változatai filmszerűen perregnek s kiszámíthatatlan meglepetésekkel lepik meg az olvasót.

H. G. WELLS „Amikor az üstökös eljön” című könyve a háborúba kényszerült embernek a forró sóhajtatása az otthon, a tüneményes álomország, a szerelem után.

Könyvajándékunk azoknak az előfizetőknek esedékes, akik a negyedévi 6.60 pengő előfizetési díjat és 20 fillér postaköltséget előre egy összegben küldik be.

MAGYAR NŐK LAPJA

A legszebb budapesti téli panoráma